151 V 1-3567-1

Архів у відділу
Чорнобаївсько-Бережанська округа ОДУ

ПАПКА
для 151
паперів

Зошити із написаними протоколами: „Розглянуті", „Підготовлені", „Нова справа" та інші
(З періоду німецької окупації?)
Рукописи із правками

_____ 20__ р.

Крайні дати:
Кількість документів: 1
Кількість аркушів: 97
Зберігати: постійно

ЕРЖАВНИЙ АРХІВ 6
нопільської області
р-3567 Опис 1 Справа 151

[illegible]

[illegible]

[illegible]

9

До и Ю ил. сбоку
исправлено

Розповідь

– Недаром тебе знайшов у чужому закладу. Здоров був! Ну, як тепер чувешся на новій господарці?

– Та що чуюся... Чому тебе так давно вже сюди не видно?

– Нема коли волочитись. Сидиш вдома, працюю, комбінацію думаю, а більше все одно і шлях не уведу. Тяжко, знаєш, і де це ще нові Насиня подялася?

– Дружила ~~[illegible]~~ – на шахті. Нам дали квартиру, то вона разом з нами.

– Ну, а як що, недовиродби?

– Не у виродби справа... Розповіси, сідай. Приїде Насиня, нехай вирішить, бо що, вже і пора мабуть... Отут сідай. Не розгадаєш тих відхилів. Мене – пустка навколо, ніхто з того не почув. Питаєш, чому

шілим квартиру. То був наш. Ми
мас виселовали з нашої сидяй
дали право вибрати собі якусь ви-
повідну з цих домів, які залиши-
ли німці. Я оно і дивились ра-
зом з ним по німцями. Він німець у мою, в нас,
а я перейшов сюди. (Тому вигода
мені. Він залишив тут дещо
свої барахло, якого не міг перевез-
ти в него, проси нам залишувати.)
Квартира добра, перший від сидяй,
можна би й сидіти, але кодаєть
чутки, що з цієї вулиці маємо ви-
ходові виселовати усіх німців і зро-
бити її „ин дич Дейтсе" - для ро-
ми. ~~[illegible]~~ німецьких урядовців,
які мають сюди приїхати, Ні-
мечини.

– Розігрались, як бачу, наші пани широко й вигідно.. Куди я по місті, всюди для мене й дивне, бо є все подібне із штрюбу, як був тут, – куди не кинешся, всюди уже "Фурнувались мы фір Deutsche". Комітет пред'їзд – горда місто... В одних склях – „мы фір Deutsche", в других – лише на картинки... Обійшов усі місця, де колись були ресторани, чорніші... Ех! Там гольдатськ гаву зробили, там вулиці деякими вікна подавали... Набіг випадково на Андрія. Зустрілися – кажу, – не дай, у голоду у нашому місті пропасти. Він дав мені по знайомству і протекцій до їдальні за побільшить і служить Вірн-шафт або шайн моні у розуміється – нешмутів. Там і пообідали, якщо таке обідом

називати можна... Тут якийсь дуже дуже бед клуба, а на другу він дістав корову дійну, а з пару корів'ячих очей. Так вони корми відвозять з такими порядками. Ну не мо фес у місті мене не подобає голо-вікові, як він не ~~[illegible]~~ до своєї мало. (Добре ще що узяв тому мушлю з карчами, а то би довелося тут дивитися на ~~[illegible]~~ ваших дівках...) Як ми тут витримаємо, не знаю. Я один день побув і осточертло то смерді, а ми не у такому весь час...

— А де я маю подітися? У тебе в селі своя господарка, в біля того ґрунатися, а я куди піду. Ат сидиш, поки не якусь працю маю, то нерпиво. Терпи, ма що зробиш. І увіх боєв думать. Розгадаються, як кажуть, потрібуть місця. Під мінусові уряди, місяцями, кущі, під полемнячне дня свій

урядовців і офіцерів позаймали найкращі вулиці, доми і квартири, а на-приймайся, роби, що хочеш... Оце недавно, щоби звільнити для пана лебітскомісара дім, який він хотів обрати собі на приватне помешкання, знати, усі на-чальники Розваровських, виселили звідси усі-ми магістратський уряд. Магістрат не знає де подіти. Деякі приміщення в будинку про міліцію, що а що останньо (будинка закриви), очиняють для брак приміщення. Пан мандвірт, за-дивившись на лебітскомісара, зробив і сам: чось подібне. Він обмежував собі на тілько один, просторий, гарний оствіки Розенкранца. І що подвор'я цього дому виходилося м. мандвірт-ові замале, що він розширив його коштом сусідного городу, який був власністю одної бідної удовиці. Вроб-

продовж. 24 трав.

Її сому з дівчинки висвітлив її маленького дерев'яного дітка, а дітьох прятелом одного дня був дисеній, бо псував німцеві ландшафт...

— Як так дні йде, що бачу, що жодо почнуть приймати до свому і молодії, що не підходять до ландшафту...

— Починається уже можливе. Жаравно, чуйбу панирьнє німецьким солдатський клуб у тому напрямі, де займало 2 німецькі Українське Добродійне Товариство, заарештовали цілу Управу цього товариства під дакидом допомоги совєтським полоненим і звязку з большевиками. Найшлися відомі строчи, що на [illegible] німецькі ландшафт [illegible] німецьких товариствах і добудувати таким чином [illegible] [illegible], деталь, не зовсім не сприяв висловлюсоцнеб солдатський клуб

— вельдсьо машин, як ви його назвали

Ти „клуб", більш пасує до німецького „гімназіюм", як Українська Добродійне Товариство.

- Так виходить.

- А скажи, чуй це і тепер вдяк нагробники з кедрівською жаровнею. Я стрітав у місті цілий такий транспорт — вона, підводи.

- Це маневри так говорять. Вони кедрові нагробники у свої „гнізденко", ~~кедровими руками~~ Там покладав горбок у ~~свою~~ дворі ~~цілковита~~ гоге, і кожно „молоковичі" горбок. Я чуй земля не обсувалася, то обмурووують відрі на грубими камінями. І це все, уяви собі, робиться кедровими руками тих, що виставили ті нагробники на дорогих для себе могилах... Розсмоядарювались. Так, ніби все по війні, ніби все справді на своїй власності.

ніби мов, що нас ніяких у світі не існує, або не повинен існувати. Там небі мешканцеві у нашому вулиці не з тверпим розмахом. Під перебудовою нашу Розвадовських на його резиденцію все близько рік часу працює кілька інженерів, десятки техніків і сотки майстрів та робітників. Міняють величину, форму і розположення кімнат, обкладають гарним дубовим мурованні стіни, повертають підлоги, накладають паркети, приймають з-перед будинку доми, що закривають намагання не пасують до нового стилю, вирівнюють і поширюють вулицю, що веде до нової дому, ~~[illegible]~~ розбиває на ~~[illegible]~~ стилем нова квартира комісара смугаваті стильові меблі для нової дому, - одним словом, уже стилевно-лиця. Завинлисвке...

– Так, так...

– Все, що праце „нч рік Deutsche" було перейнято, залишалося самі „ізбрель" і „Кінімен" (відзнаки і відрізки). Більшість моєї чих, м'ясарських, клубних та інших скелетів обслуговують незначну кількість. „Державне-любані" немці (ми їх називаємо по прізвищах) дістають "ще раз від часу 1/2 кг. ковбаси-„каншки" і зелений клуб, тому а поліції дістає, що з носа спада, а клуб лише жовтий. І це в той час, як німецькі військові коні за браком овса їдять пшеницю... Використовує за інтерес населення недавно в районі з лебіскомісарієм бурмістр служував було міраціон, коли військовим коням залежить пшеницу, давати їм ячмінь, а населенню замість ячмінь либа дати пшеничний. Почув відповідь: „Військовим коням не можна давати от-

менно, бо вам від нього запаморочення. Хай вас гроші лишає дістає насе-
лення, бо від нього хліба ~~[illegible]~~ запаморочення хліба не загрожує..."

— ~~Тож~~ Щось скучно. Чи не йде кто?

— Постіть, я подумаю.

— А ми! Пожа! Здоровісь! Були що це ви так надовго замишане гало-
вою самого? Ви бідний вже ~~[illegible]~~ чу-
рився — боюся, кажу, чоби який "куций"
і то цей не прийшлив нашу „пи-
тер Дельсте"....

— Не розрізнився, мене не вто шіте..
Чого не ви не сідаєте? Прошу. Я вам
пишсом, що ви про нього згадували,
Сталося сьогодні цікаво історія. Якийсь
дістений дитина умістив наблизку „пе-
тер Дельсте" на обширнолюд і надру-
шив нецеквавому кладовищі. Нину бі-

шися, побили кілька хвиль, що необдумано навинулися під руку і поломали не 1 чоловічих голівок. Ну зломуєшу побиту ногу! Шертона, між іншим, прирекла Д..

– Ганеда, ганеда, не вигадуй ерунду всякого, що бачила і чула. Зарносила, на певно, що і за день не переговорим. Гаси уже вечір, світити нема чим, я від самого ранку не їв нічого, а Микола також кіба не буде сюди самими кашами чимось...

– Тільки без цілотрібних подвигів. Пан Микола вже мав давно у нас був...

– Я не робила подвига подвиг. Кажу лише, що коровлячі очі йому не дуже, напевно, подобаються.

– Це такий комплімент, який дівчині? Я не розумію себе, ой ясно...

– Давай їсти. Тут нема чого розуміти,

Микола був у якійсь ~~[illegible]~~ ґаньвій і дісвав на обід, пару прекрасних карась пров'ячок. Й кажу про це, а ми вже сердиться. — Ну, поведу я тобі не подарую ~~[illegible]~~ нього.

— Ми тобі не подарунок, що досі голодні, а їм нас розмовами будим.

— Добре вже, добре... Присвавнеся близче. Чим хата багата, кармин чиїна не почастую, бо Оленей дуже задоволений і хоче біля мене здатовся, „щоб дні його самого".

— Ха, ха, ха —

— Ага, дісвав...

— Слушно нас йому і треба, кб по чиак.

— Ви тогами були (мати) про рисорти з ирозо. Ф, а вас полярвеє ра

почемно недобив. Розкажіть, будь ласка, Що вам? Де ночувалися? Та й взагалі які плани у місті повинні. Для мене це дуже цікаво. Я так рідко тут бываю...

– Відповідаю: тільки не ваші бажання і „ми" для вас. На Олексія не звертаю теперішої уваги, бо для нього мої відповіді „чудні" і нецікаві.

– Замовчіть вже. Прошу дозволити я збірно ~~вже~~ буду тихим.

– Вийшов, читала про Д. Димедюк щедро, прибито. Студент тепер у німецькому уряді на якійсь фабриці, на хутір на панчіх, а потім і хутір і панчіх повертав з небіжкомісаріату, куди казав просить природу електрики для свого помешкання...

– Слухай, Настю, а може і мені сер-

бувати. Я не може якийсь там урядовець.

– Перше досмукай, а потім уже підеш просити.

– Ну, слухаю.

– Електрики професор, розумієшся, не дістав. Не хочеш ти так діяти, то посіпаєшся. Був дуже подервований. Чуже ображення. „Для мене, – каже, – для нас немає, а як приїдив бим стайні Пітершафтабмей моду, то сам бачив – у стайні над кожним конем окрема лампочка. Щоне, – каже, – добре, що не дуже гаєтрю там нам розуміти, нуже положення у своїй „Новій Европі"

– Дійсно, шляхетський кінь виходить лак у тій Европі більші пренова, як професор – управітель не ще і в додачу службовець шукають дрядь.

– Коли то мене кінь. Прикладе

і гірше. Он наші вміщенські оповідають, (її чоловік працює у міліцейському уряді), що родина мишиного життя у госпо-дарський відділ просить придбати для своєї дитини свіжого молока і брудну майну на нашу кашу. "Заходив, — оповідає — в канцелярії пана майора великий рух. Його служниця ледь вимовляє, бо на грудях кохання з грудини, пахнуть кашою і щойно тепленьким молоком. Той сивенький вихиляний мене до ветлікар. Я вас, — каже, — не відвідувалася у такій сумасшедшій майора і зазнала до його секретарки. — Нікому не виходить! — і стоїть з ним і мімла до полудня дивним".

— Ох-ко-ко!..

— Чуда молоко, (оповідав Тихенко), що заступник пана обітсекретаря в на домашньому мишиному, до речі, відсвяв.

пекар, кликав з кімнати свої секретарки до свого кабінету дерев'яною українською кімнатою ~~на~~ п. П. світом, мов, як кинув нів.

— Я не знаю я би не скарив такого.

— А ви скарив, бо мав на мені добро нехом, сотак нахомерів.

— Бідний...

— Чи лише ви один. Та все сьогодні на моїх очах... Це вже нікно не розповідав, сама бачила. Тощо мене вчила кодексом з якосов мало пишком мані кількешова Мор. Акитов на маленький солдат розгнівався ніжрах на ровером по хідниму, наскочив на неї, зважив з ніг і дошкульно почурвіва. На зауваження, вимсно ручно бивив її по обличчі за те, що їхму шляхе

кому солдатові" не приймався виру з дорогу.

– По мовчу Інж. Мор. повнився сар-
кастично. Чевого не можна чувати плоди
Мають мене за мізо мішу, бо багаті,
що можуть робити зі безкарно.

– Кому не мене працюють скарсиначі
на мішя? Який шолк з чого буде?
Он В. (ви його знаєте) – мене на нау-
чив, містично мешкав ~~у нашому~~ ~~у родині наших~~
~~шлях~~ шлях, а вертав до Ілечина в 1959 році,
повернувши мешр вру з ілечуами
їй своєм в рідне місто в ріднові з
добрим своїм старим досвідом удовище
і сказав. „найгірший шмуць в білій вар-
ниатий від найкращого умрабмуя". ~~ж~~
Коли в них такя заада, то кому
мене скарсиначів мивоть мой кращий
умрабмуя не можуть мой кращий мішя?

– Так, але це не страшне!

– Пробачте, я вам подвію не звинувачую, вже пізно, пізно. Бач, місяць у вікно заглядає. Тепер нам, ми помовчимо, будем відпочивати і розмовляти, поки дійшла пристань буде.

– Для мене, кажу, нічого не помуйне. Я почую є Андрія. Мало за хрошення.

– Куди це ви вчорі ходили? Який звичайно мовчи?

– Який це чинний?

– Вчиме сиди і не рипайся. То восьмий Заборонено ходити. Робимо Гандель, а тому опріяльно у нас нічо, що потрібно помочі вимовлю-ся.

– Це так, то я мимо-ся, Дарійне, я не знав, що у вас оси

мою гостро.

- А як же ви у все на селі? Розповідай

- Ні, не розповідайте. Я все постелила вгорі лягайте ви, пане Миколо, у ліжко, а я сама тут буду. Прошу не хвилюйтеся не звертати уваги в сей кут. Дякую. Готово. Тепер роздягайтеся і лягайте ви.

- Усе лягаємо, Настусю. Але чому ~~для~~ хвилюватися не звертати уваги в сей кут..

- Я в сей кут давно уже перестала звертати увагу.

- Бач, яка злосливка... От, так. Тепер, Миколо, про село. Про там у вас? Які порядки?

- Та, по правді сказавши, мало що кращі від ваших. Тільки що не бачите постійно, отоє й вищої расі, то й

лось щоб спокійніше виглядав. А
шукали такоже зле. Комітетчики вони.
Грубо виконали. За невиконане — гауптвахта
— комендата міліц і інші не злеви
гримі ~~[illegible]~~. Закінчили побрали не
вдоволяються. Все від — року насолодуються на
селі і від дельних — претендентів, а то б
довели без них, пробудуть. Селяни недобра
ють. Б'ють лишне часто, частіше, а
у вас селянине б'ють за сизнення при
явці на урядовий вчинок, б'ють за не
що кінь непочищений, що земля забуріла
шла, що неврадило, що хрест вибив
що кровяо не дек приносить, заколо
ниськоті молоко і т. д. Невз'єднано вже
добро гостинно виразу вишлих і на
ших „шпиндротів", коли вже непорусоть
ся, селе, ~~[illegible]~~ елегантовий! сек, і вже
вони хоче дмій змінять кожелого, що

на руну ~~[illegible]~~ изменъсв. Сильно докинав селові контингент мадський – на працю в Німеччину. Там, де не ідуть добровільно, робить на людий облави. Часами обгоняють і управи. Одним словом – ле.

– Ну а що це село?

– Село? Різно. Трохи-любки кормить, трохи – хитрує, вимушуються хабарами, стемнеется облав, женуть на вчечо. Всяко буває. Мені нашим, виглядає, що німці хочуть позбавити село їхо інтелігенції. Тепер визначили на виїзд в Німеччину багатьох вчителів. Деякі громади погодилися за одного вчителя видати 5 звільнених робітників. Так було, наприклад, в селі Ш з учителем М.. Німці один не цікавили це це. „Хто визначений, хай-то-нехуть, той мусить їхати".

– Та й у нас працюється мало.

Недавно ось головним і відомим на горі робити в Німеччину цілий ешелон інтелігенції – професорів, службовців, середньо-шкільної молоді...

– Видно, що їм розходиться про знищення української культури і перевіют верстви народу (України). Тала, наш закритою середок загально-освітніх шкіл, хоч і вимагають ся щоб вимогами великого часу, будувати крім цілком окремі особливі, через яких на обмінення культурного рівня української мас. Кажуть, що ми культурні. Такий приклад маєтеся відділу пропаганди комісаріяту Ковеля і Поділля Шейнгера, якийсь фольварочник з Кремінечини, у прикладним вступає перед українською державною, ~~[illegible]~~ знаньвуть українця культурн

ним, непорадним, нерозумним, вічно розпатланим, брудним. Працював, за його власною ініціятивою варенним з кої самої матерії, в якій кітка ходила котяти і т. д. і т. д. Випадково натрапивши у бібліотеці мов. Просвіта на книжку С. Яблонської – „Тар Маврка" лебіс. комісар, з маєтю взяв її на підлогу, вигукуючи: „Das ist ukrainische Kultur?... Das ist keine Kultur!..." Робив так, як видно... ся, не тому, що йому не подобалася автор книжки, чи її зміст, бо „по-українськи" не розумів нічого, а про зміст книжки нікого не питав. Обурення лише лебіс. комісара викликане тим, що українські науковці „keine Kultur" вже тоді, як ще в обороні Яблонської було і мострасця і орнаменти других народів, між ними Хилії і Америки – кінчав. Зрозуміло, бо я вже на ораз

або стіно, а нам. Лишила, Тамкова, чрез. підвіріло мовить, забуть усе замуч.

– Ні, м. Насто, я не стіно. Не рисно, ні й взагалі засну в погоді.

Підпанки

(Одного погідного недільного ранку на вулицях ~~одного~~, повітового волинського міста ~~[illegible]~~ незвичний для такої пори рух.

Туди-сюди й вулицями поспішали здавалося в одному напрямі, вносячи в вранішній ~~[illegible]~~ відрадно-ентузіастичні настрої.)

– Скорій, скажи! Марія Григорівна, що вся [illegible] (говорить) підлому [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] і комітет і правоохоронці. По [illegible] більшовиків в року 1939 [illegible] совєтом [illegible] і [illegible] і секретарем. Перед ним [illegible] на [illegible] вже [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] а [illegible] і [illegible] [illegible]

4. – Хорошо народ. Я на [illegible] [illegible] [illegible]. І [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

2. – А [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

бувші наші „панове
„Урядів всходніх"! А поки що, буде їм трохи
часу, щоби скріпити свої ряди. Вони уже
з „Мунчеан". Захопили в свої руки
всю любе давнім-
мирну тихий страхіто, ледяними своїми
скритими до всього „секретарами" усіх
комісарів, інформаторів і помічників. Тримають
їх за горло. Своїм тихо і спокійно
і спокійно. Тихо і лестно. З мешканців наших
формують зі собою в уредах по-польськи
поводяться так, ніби. Хай їхо хотя бувшуть
Все до Ж
і можливе уреміхають. Кажуть тим
що не то вже далі буде. До того ще всі добре!
Там у самім горі розгадаються „пани", яку
вигідно розмірюються підчаси уряді
то з Пульської чи з Познанського, а
що, то що, невже нам їх помину
сьогодні — мстити чи простити?
Невже (?)

Жовтий лапай

Був колись літній радянський ~~[illegible]~~ дощ. Тобто, вони називали, дощувальник, який посередині з дерев'яних залізних з колесами, обкладаних [illegible] і іншими [illegible] [illegible] [illegible]

і приміщені квітчиць кущів і зарослів.

Цілий шлях проїзду широкого асфальтованого двовисотово одношоссейного шляху від невеликого ріжа М. Ш. відділяє місто від ~~[illegible]~~ пригороду Л., що і дались пропонованим бруїл. і своїми сарами-гольдами вусіяно-смуглястими полями вливався на ріжі у лінь сяло з великим білим ~~[illegible]~~ старовинного монастиря на чудові гори.

У середині вікна ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ незрозумілий будинок, що своїм ~~[illegible]~~ нісенитнувато-вузькими. Вікна верхнього поверху в дивоглісно пруду, як би їх не розуміючи на просто приторзивого і всі підсвічуючих. Найгоно будинку — білі шлем висмаги, гоне, на котрій з високих бо-лин пурдин що відображує мотрій з дами

2

і прикладні квітчасті килимків і заслін.

Цікавий мудель (крайовроп) порізаного шкіряного самого довгого і звичайного темно-синього кольору невеликої ріки М. Вона відрізняється від [illegible] прикладу Л., що дивив прочищений берег і своїми сорами-городами та вузькими частими полями вчинався ще на окраїні з Ямсь сего з великим білим [illegible] старовинного початку на чубкові гори.

У скарб відомус увеличилі виготовлюється які заходять білою чистою новітньовим [illegible] оголіч шкіри. [illegible] [illegible] [illegible]

від міста, від світу.

Це місяць мюрма.

Її подвижна душа тоді вдома з високих дзвіниць і високих гарних веж, серед яких, а не краєм землі, отримує, як до предків, високих земних скарбів дзвіниці вищих на її світ.

Було нас мурок. Настоєнік місячної дрімки, мрія. О. та Г. Горожанський "схаменуть" на дзвіницю для отримання дзвонного подвіря дзвонар.

– Будешь і ти, як і я, не дзвонить, дзвонить дзвіницю, будешь дзвонить і подивишся ~~на свій~~ ~~свого~~ ~~подвіря~~

~~У~~ поступова не сміється – кажов мені, шановні як закартаєть нам / нарешті події, що твоєї свободи вже ніяк до екзамен ~~[illegible]~~

~~[illegible]~~

Ми прийшов знов нарешті вривається у наше життя до чистого. Народну уяву підвалює на дзвіниці. Так нами і душі сонцо і вго=

неперше враження лишають у наших дітей назавжди. Людина живе, щоби мріювати. Вчорашні мамо! сучасні діти, учнові і новгалочі! Як варто читати, вивчати, студіювати. Але треба вміти мріювати життя. ~~Так, так, мамо! на, перед, вимоченим світом, [illegible], мало~~ і треба вміти ~~не~~ Його ~~[illegible]~~ знаходити. Треба не лише сирітка он ні враження що ~~[illegible]~~ не має ~~[illegible]~~ кенер так мусуро сиротівся ~~[illegible]~~, але треба казати і звертати за ними, на ній наштаються.

– Про що вам розповідати, мрійниці? Щирої я дуже симпатичною мою колишню, крилаго хибого лаєм, на мало дружину, бо ми, що і любила такими ворогосовуваєм. ~~Дрібне~~ Добив ~~мене~~ на дитячих мрійовах за свою ~~[illegible]~~ завжди. Замаки на мало що ~~[illegible]~~ у таранці свої оповідації – Кажіть мені звичайно – будь ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~

мовою, чого ви від мене хочете?

— Хочу щоб я вам на дзвінницю і подивитися звідти як люді від'їзджають назовсім.

— Чи це на так цікаве видовище?

— Навіщо, але тому що інколи у нас і таких трапляються, які може раз це видовище. То не то цікавість раз на сколько. То не то переміна думки. Кинусь вниз, чекати нарешті...

— Ходім, — рішучо сказав я, не так дуже навіяний романтичним бажанням бідбурончик хорий, як бажаючи перервати раптові дивоходування мого друга.

Та вдорі ~~[illegible]~~ хлопець вскрив до нас тисячем слову, який відмінив мою дрібницю, радости і наш дальший шлях.

Наш Ексцурсовод не дав нам довго любуватися на вежі з якої дзвіниці. Він відразу звернув нашу увагу до нерівних

подвір'я.

– Давайте, діти, мої діти! – прикликує він, вказуючи на ріки.

І за ~~руку~~ вузька будинку вибігло троє малих дітей. Голісінькі. Примолотьсь за руки, швидко бігають в колечку невеликою дівчинкою в чорненькому капелюсі. Танцюють за нею. Мов – коротка німолотна сцена. Зо хвилин, ~~[illegible]~~ щоби не сумну, перед нами ~~[illegible]~~ [illegible] мрійна.

Дрр... Ще сцена. І ще, і ще...

Професор вдивляється в дітей і бігаючих. Виглядає, ніби бавляться. І мені бачиться, а дійсно, мрійне, а дійсно... Ріки до заходу і вниз, чорнолобові – білолобі...

– Подивіться близче – подав мені бінокль.

Бачу ~~[illegible]~~ обличчя. Лиса, зморщені болтунці, а разом вперемішаної мімікою ~~[illegible]~~ дитячого ~~обличчя~~. Не можу ~~[illegible]~~ в них сліди ~~трагедії~~, що її переживають.

Ніби то не дурна і невблагана дівочка ця гра, дитяча забава у „вишу-лишу раз".

Ось нова трійка. Хлопчик років 5, з другого боку, дівчинка років 7 з другого і ще один хлопчик, маленький, може 2-3 річне.

Подивилось у не найменше.

Здається зарозоме білашок, голубом по щоку в товариші старшик. Чи не воно знає, що може смерть? Чи може розуміти, що не кто і завіщо (її) лишить і чому саме йому?...

Маленьке дурненьке. Найменше штиндрає сіренько на камінь. Знімаються усі погляди до маленького скривавленого личка. Видно дуже боляче. Плаче. Хлопчик ~~[illegible]~~ пусть вигуцує до долі і дрібним кулачком завзято гарашить у калітку. Болю найменшого може братика чи сестричку. Мала вешкатька. Хлопчик гатить у калітку обоє гукали

Співбесід. Сміюся з всі мої... обернулось [illegible] ком... [illegible] на вугол [illegible]

Тай сидять на [illegible] [illegible]. [illegible]

Будинок захований від нас вирвом будинку скоро буде діло на власному дворі. В сторону заходжують найменше до [illegible] [illegible]. Старшина бічи на лісі [illegible] [illegible] відхилився. Рівна скалічений [illegible].

Будинок невинно незаровнений скоріше [illegible] [illegible] [illegible]

а мене йде мимо ідеї від нас тяма сяє? 39а

часів нечуть. Мовчу? Я дуже ним „убив-
ник" чи за ні, що, не знають, що відчуть.

Скоро бігаємо вину, щоби утікаючи від страшного вироку.

Підвелися і на-отсам.

- Кодім до мене, - промовив професорові. Мало самотину.

- Не в мій дім, - відповідає. - Дрижить від мене переживає які чекає на мене. Кодім.

- Досить. Від такого добровольно мовчу.

- Я не не пакка бомб.

Не дошкулює. Помиває сам.

- Кодім у інший кіру. Там трібні сиськ, мотерашк з дострійних людей. Продають за бадьшайшим, що тимсь Ми ймітя осмієв. Вбсуговують це „промислово-маргіновальне" підприємство, під мотивом фальсифікують, жінка Це не постриями. Дезінфікують лахи, сушуют

прикрашує їх, вносить лекарства? Як вони
стали визрівати?!

Тепер мало якийсь фільософ і пробовав
ріжнею і кілька разів невеличкого збрання
час від часу вибираючи трав і неї та ви-
дачи вибрану раз у чорну. Біля цього
невеличкого перегнійтя стояли мухи лесоруб-
ки дуже гарно вигрітися і порозмавляти
"на тему". Тепер їхню сиву невеличку
одежу вночі дощового дня - і довгий хо-
лод і "дрим дельо-чьолом". Вилізти
ми не вирішив на | ураганом і усю ніч
чи не перетрусив. - Гей! - заревонув. Раптом
почервіли на хвилю сині вуси мухи.
Гірко здалося чоловіку на ці слова
і кричить на мерзлину - Чого ви тут
злостно лізете? Мерзлина дивно
мовчить і дивиться на чоловіку
[illegible] [illegible] [illegible]

сміялися очима, очима, мовляв. — Ну, що я зробив, що тяжко? — аналізував настирливо долинезуїз жінкою. Та лише вимірювало великодушно. Я бачив, що уже сусіда менше скінчився для непотомної не дуже та бажано. "Що тяжку (маєш) — зауважив я до дочки — почекай, приїхали мовою тихо, шкодячо, зробили, і ні далі прикрасі" — Рауля, — вигукнула Заробилено фолькфрейз. І чому я сам до цього не здумався? Їх дві безрозумні. Вони ніяк не відрізнили тому обслуговують кількох! А який колір, саме, на вашу думку підходить би найкраще до мої прикрасі до цієї сукні? — звернулася до мене вже за добрих умовлю і фактично фолькфрейз. Не дуже задоволений, я в ньому сам виковав і відмовив (дало) Перше чекна. На сині сукні найкращі прикрасі з яскраво червоної мерелі."

Заголовок

12 Дні, ночі ми [illegible] на [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]

боїсь більшим нервовим плачем - регочем.
Я зрозумів. Що було сумно. І замерзлі
замерзлі дочечки. - Зовсім сонце! - прошепотів
до непорівняно руки фельдшерівні. Непорівнане
суворо замовкнула, уважно в своїх дов-
гих пальцях так, що мені все хрустнуло
і в її очах знову сяйнуло боєсвілло.
- Лишень, пане, - звернула я до фельдшерки
і її чарно дивлячий комвор до суні на
вакцині мені він довели не незвичне
Думаю, що ви, - мешкав я пальцем на
боєсь червоне, - буде багато вузьковидне.
Фельдшерка вкотив не, що я вкусував і
примкнула до суні. Я вкусив
дотяло, що більше не витримало у самім
положенні. Мені забалушилося або ревти при
непотрібно безпомітним боєсвілінім плачем
або мурчати і кахувати фельдшерчиного
сина з цілою силою людяними порухами
на до останньої капелі. Я вкусив.

III. Не раз заходив на перегляд. — Дивна
жінка! Мені і досі [illegible] забути
погляд її очей.

Прізвище сміялась і не відповідала.

Він перевів погляд у [illegible] Перед
ним [illegible] і сердито [illegible].

— Ви вже [illegible], професор?

— Ну. З давньої [illegible] і [illegible]
[illegible]?

— Ні, [illegible].

Лавочки [illegible] до [illegible] [illegible] і
Лавочки [illegible] на [illegible]
[illegible]. Перед [illegible] [illegible].

— Пробачте [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
в Р.

— Не [illegible], можете на [illegible].

— Ні, я не [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

людяного суспільству, щирого помагання
іншої... Як вміє це робити Горобцов Х...

– Скажіть, пане, – перебив я його, – чи ви маєте колекцію брасень, чи ви
архіваріус, що збірка (і класифікує), чи
ви вчений, що ВК досліджує і робить висновки
чи перші поняття і людину чи
що шукає причини лиха на основі з-
бразків

Професор був заклопотений моїм питанням
– Властиво кажучи, я досі цар цим не
досліджував. Так завоєм було, називався Ра-
зовський, як взяв розвину це питання
сам собі і вам пропоно, не маю вдо-
ва. Я не маю коментарів – це зроблено
Я не маю зібрано брасень, а і їх
сортую. Вже імпорт брасень не маю в Україну „Made in
Germany", вже – „made in Russia" чи „made in Poland".
Так, я брасень і класифікую. Дано кож-
ну кого і що саме зрозуміло. Я шалом розгляну

, ~~[illegible]~~ на другім перуоў інтэрнаванага ~~[illegible]~~ людзей і падумаў, що не мае [illegible] [illegible]. Ён я добра вынаўваў і [illegible] [illegible], що не мае [illegible] [illegible] [illegible]

- Отже, як моя думка, справа з нами у тій новій Европі стоїть не і навіть дуже не. Наші окраїнці не має ні на помаранчевий народ і відносяться до нас, в найкращому випадку, як до чужинців. Ті у нас, що бажають ліпш, перейшли повстрі вдоволення шлях до українства і насилуючи витвіст дійсності, дуже помиляються. Я вважаю, що у виборну мережу нас більшовицькою расією мені не більше розсердить свої відношення до нас. Тобто не буде відношення як до чужинців, а просто як до рабів, якщо небагато. Як ближчі з їх відношення до росіян, бо для нас, окрім ми свободні вимоги і свідомості, ~~бо~~ ніщо не на місце не залишиться. Зрештою і у нами не саме їх дружа, упереводо. Вибрати сьогодні всі можливості, українці будуть тоді політичною дані Києво свідомий елемент

народу; ну, наконець усіх, кого ми
у будь-яку завдовжки, що тим не
розбавлятися за порядкі, треба виділ
ся з продуктивними для нас [illegible]
життя. Шукі (дивне) зовнішнього кінцевого
[illegible] розпорядку і коли сьогодні
бідять у нас загалу — кожне життя
шкіра [illegible]. Тоді [illegible] [illegible]
[illegible] мусить бути [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] загалу — [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]

виїзжають запахом, ~~рясно~~ рясно розвіюють по чужому досадові й потомі з росою...

- Як бачу, що у вас, художники, любили ~~[illegible]~~ ненцівот.

- ~~Думаю, що ні, вам би під вашою [illegible]~~

- Ви помилились трохи. Хоч я не не знаю, ~~[illegible]~~ чимось схожі. Ми вже полякали у „Новій Україні" в уривку. Наше полякання були більш берлаїчні, що чинять не з кривими ножами, ~~[illegible]~~. У лишаші трохи полякання і не більше. Дальше ~~[illegible]~~ полякання ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ і полезні лінгвістичні ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~. Вони можуть у ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ „смарагдовій" „[illegible]". Вони ж і зовсім не ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ до наших болотів і до нас самих. Вони все в'ї[illegible] нам у шоїки, а ~~[illegible]~~ в'їзд і в одно...

- Ваш ненькіри виявляються не лише лишбоним, але і берлаїчними.

20

– їм сильно, і я ще не кінчив

[illegible] ... [illegible] ... [illegible]

[illegible] ... [illegible] ... [illegible]

[illegible] ... [illegible] ... [illegible]

лишені не за страх, а на совість. ~~Забувають~~ Не помічають були того, що коли нині стали у першу групу, а нас механічно поставили в другу, що сьогодні ці поли і їхня група. Сила і кількість волять, одним, не є найбільшою причиною нашого лиха. Багато діяли є безумовно нашої слабість. Ми не одної стайні, а нас теж чого ще і ~~[illegible]~~ учили розкидають. Ми не всі одного кольору, а нам ще і свідомо перешкоджають ~~[illegible]~~ дружньо жити між собою.

– А що ми робимо чи, припустимо, що ми повинні робити для того, щоб бути чого перемогою помочення, в яке нас вмантували „Нова Европа"?

– Це ваше, дорогі, – відповів по довгій паузі Приходько, – справді мені найбільше клопоту. ~~[illegible]~~ З цього пор нам треба ~~[illegible]~~ задержувати

і ж знаю що вам відповісти. Що ми робимо для своєї дитинки? Ми будемо мати можливість на других дітей, як нас наші мати і підприємства. Ми відготовимо нашому, нашому новому, нашому державу, ми будемо за нашими самоврядними адміністраціями, вилюдимо з небажаними для нас вимиваних політичних бандитів у свободнішому політичному положенні осіб і...

— Так...

— ...і мені, мені що сьогодні сталося в цю хвилину, мабуть виражає що все це... що все це переходить людуїлне

— А що все буде для вашої дитинки, достатнім, здоровим — повторює за нею професор.

— Дитина... Про дитину...

сил для боротьби

не роздроблювати свати на людиноненависні подвіки нашого національного життя. Дружнім би було — зібрати усі палиці в один міцний кулак. Було би дружнім не пробиратися вихрутасами, вимиватися помиє мі бурени і грязі, що сплять нам на дорозі, не уникнути від ударів і шарпань необачних танцюрок, не перестрахати чергу погрозливої ні і холоди, не ламувати подвійних комплексів, а, вкінці обрує стиру і тягни без лицемірства і чемно, що всі бачили, з порсем кортувати, з посміхом помити, пропасти собі шляху і виходу дорогу в нашти розумні довгоди. — Лише треба не забути, що знаходимо бесіду на землі, не ні з повітря матеріо.

— Абсолютно, шановні, бо як чуєш вам не дешучі тру які нам треба пройти, а стіни з нарівнати, а у вашій

Ці караючі хвилі не сонця, а сновиди. — Сміємося у мою дитину? — Зітхнув грубий друг. Так, вони кажуть, що я, ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ що багато у мене запомнюється до чину але мені добре тяжко і кінчаю свій запал вкоханням у другу сновидну ночі. Але це нічого. Часто в неведому годину прокидаєть дуже тверезі думки. Дуже часто ~~[illegible]~~ і тверезі висновки можуть колись збуджнись тяжким мовчанням. Усміхаєтеся ви мені несмутно назвали. Я вірю, що ми не дивимо як люди. Твердо я це вірю і не лише від гарячки. Бо я в тверезому стані зберегую ~~[illegible]~~ у підсвідомому робимо висновки зі своїх спостережень, щойно у ~~[illegible]~~ звичному запалюю до чину загорнутими сновидними почесними тяжіннями і кількиками. Стає мов і не я, чоби загорнувся у мене тверезо сила, що розсилюючи мозгоріє тіні думи.

взяти у руки плугову соху і чрез лоно лиш що шлях у побутях. За цю мовчу силу, за сонцю хорошу, за [illegible] і тяжкий шлях для нашого народу [illegible] за дня...

Очистився

[illegible] раму, коли я пу-шився і лежав на ліжку, [illegible] не за дві години хрипіти, біля дверей якого помешкання [illegible] якийсь незнайомий чувся [illegible] за ним [illegible] у двері. Вікна дзвонами [illegible] [illegible] і [illegible] Сказав до [illegible].

— Це [illegible]? — [illegible] чує дзвінкий дівочий [illegible] двері [illegible] і [illegible] молодий дзвінкий голос — Добрий день! В [illegible] бає у житті [illegible] не все [illegible]

2 тостей... – промовив зовсім незнайомий мені добра дружньо простягаючи мені руку і представляючись.

Марійка (стильна [illegible]), сільська красуня, яскраво одягнена, [illegible] вишивками і бусами, [illegible] [illegible] [illegible]

Все мої речі до мед. О., Мої речі все ...лишено дядьку...

Громада нашого села запрошує Вас прибути у Т. на посвячення церкви. Посвячення о 8 годині.

Привіт. А-чук

P.S. ~~Повертайтеся~~ Задо... ...ніцтвом інформації ...ня передайте до „Нориньки"

– Не будь вам чемнадцяти. Бувайте. Заїду до Вас за кілька днів. Іду до професора. Бувайте...

Перша ніч я усіх знайомих моя радість з'єна усе була до вдома.

Я скоро збирався. З університетської подорожі на село був задоволений. Радий був тому, що Ганну я ~~...~~ мав дружом – професором. Не був, само собою зрозуміло, задоволений і з того, що наше подорожне відчувалося в ...ній мені і Нориньці.

— — —

Виравано лише сонце. Хмарочка було відбавшись світлою від синьою небо, зрочисто синьою хоч до одної хмарки. Пустотливий вітрець то йшов кудись швами, збиваючи на їх повідні лагідні земні хвилі, то звивав і подував пучки у хорувами ~~[illegible]~~, ніби виголошуючи їх у сонячних потоках, то, мов любуючись розкішним спектром заносився орлом, передграв їх ~~[illegible]~~ тінею хму по полі, як прапор перед військом.

Прощаючись сливо навіки від усіх до миліч Ігорів. Навіщайтім і вітром мощні пишності свого місце у проходи Всесвітських великих гімнів на честь того, що сильно смерть перемог. Сливано нарешту бо вони. Смертними рядами поодинців у покоїв тихої участивів. свята. Піднесено - святочно барвовий шестрій що спускався з поглядного плаваю неба, ~~[illegible]~~ що підносив у просвіт

з будівлею земляного і квітним замі, і по результатам навколо від сьогодні часу.

Я йду побіч з проводом і добрим моїм знайомим, організатором мої участі у війні, Р. Т. Л-ником. На полі обидо Тонітаю з коріб - дійсним вчителем місцевої школи, в радо ґрунтує Марійка. Та вже, що так виро- мають з методу часом бився на лиш- ливій, вишня. Пошкоджує до себе ві- давши. У роні такої бешкет кіні- ності тяжіння обох, ніж дамо за у кожний наївлений. Дрібниці і ціль приємний помідорів Гнилець кіїуа- чева Второнність. Сарна рука. Це лимонкіть кіза- ємні чвері. Від фоні на шляху походу завітрані і замарні дерева. Подорі і ~~вище~~ Гнилець лісоїжі, будиці замяк- ні, прикрашені будяки, посвоєнувані і чудові бинсені. Поїзд, бу помітно ~~помітно~~

16

, ~~просто~~ ми прийшли назустріч незнайомому ~~[illegible]~~ людей і подумали, що не [illegible] [illegible] Ви я добре вимовив і потім всього, що за цими рядками [illegible] [illegible] і що робив много сперечо. Коли [illegible] одні робили [illegible] [illegible]. Покажіть дуже і [illegible] [illegible] Подобні Розповіли, що [illegible] [illegible] [illegible].

— А справдім все ми молоді [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. Поміркуйте [illegible] [illegible] [illegible]

Могила Грозів — високий залізний
хрест на, чашкоподібній основі, стоїть
горі за селом. На могилі ~~високій~~ маєся
дивний дубовий хрест з кількасотлітніми
дубами, вощі постарими трубами на цьо-
ховій і ~~позаду~~ сталевим четвертим пяти-
сот на ранцях: „Збудем Чер. Держави
і на підставі трета.. або загинем у боротьбі
за неї.“ Р. (~~1 січня 1920 р. на свій хорошій дуже~~
~~на могилі в Могилів Подільськім~~) На лице
він хорошої вроцаєт у лишь лучили ве-
ликої війни — великий дерев-
ляний ріжбрений трунь і напис:
„Здрастуй, що вмерли у боротьбі за вашу
волю“. Ціла могила вспана жовтими
квітів, обложена кипарисовими відцвілими
віньків.

По стилічні обряду посвячення могили
обнова — коли починають, а за ними ідуть

любов тисячоголосно усі участники мрії [illegible]: „Боже великий, єдиний, нині молимо Україну храни". Тих мрійників маленьких скупчилися усе частіше. Зводились руки кращих кілька. Усі свої мрії, надії! Ти, як моя мати зімли" – зітхав мовчки мамині. „Дай їжу зимо!" – наспрямив, грубо домагаючись батько. „Дай їжу зимо!" – аж мовчки, ніжно, всіх покриваючи, вривається вечорні, „мовчаю мрія!" – радісно сявилась, [illegible] останній акорд. Завмираючи [illegible] в полі так перемочено і сурмлячи по ніби ні „мовчаю мрія" лаєм і чекання усе почалися.

Промовляв один зі священиків.

Нема більшої любові на світі, що ту, коли хтось віддає життя своє за друзів своїх". Через що вони в боротьбі за вищі мрії – наші найбільші порадці, найбільші [illegible] свободи. Запевняю, що ми в цей мій [illegible], що вони

полягають в боротьбі за нашу волю. Доканчуючи на продовження тривого часу, сильного, невпинного боротьбою за національну державу на землі, за умирання свавілля і насильства, за ~~[illegible]~~ за волю свою..."

Промовляв нас якийсь український речник про громадянство при нинішній адміністрації. Говорить про кількостилітню боротьбу українського народу з московським і німецьким, про героїчну боротьбу, що її вели вояки Січових Стрільців. Слова цього Січового стрільця, — провадив далі, — над чудовими словами великого вождя Дрогобицького, звернені українського народу з рос.-больш. армією.

— І варягам у свій кошик! — гримів дрогобицький. Вулицею вертається у громаді "українського дитинка", сміливо кидуть звідтіль репліки.

...і... — тільки один з нашої громади вже — і ~~[illegible]~~ нашу знову перемагаючи наш у нашовий і несподівано зникнув ~~[illegible]~~

12 Очі, мовби ~~[illegible]~~ заплющилися, на мить ~~[illegible]~~ сновидіння дисколи. І відчула, що тепер відмова покинути її другу з деякої непримітності до дійсності. Вона почувала цілі безвуглиці [illegible]. Мені видалося, що вона виглядає дуже зворушливо. Ну, звичай. Тепер мені знайти тисяч [illegible] на [illegible] – виворотів [illegible] мандрівку на цілий [illegible] [illegible]. Ну, знову підрушив я [illegible] [illegible] [illegible]. Я [illegible] [illegible] [illegible]

її рукою вдягненою в рукавичку, - Хапав за її
її голову, опомяв без неперервного сорому
демонстрував, ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~

уклонялось від виконання покарання? Як вони таке витримують?!

Перед мною якийсь фольгедовий гребінець, головка в якій рідкого мінливого убрання, час від часу вибирають пучок у неї та викидають вирану рід у торбу. Біля цього певно перебрать оноси мохів мислять дуже гарно жінки і порівнюють "чи вірмату". Поряд їм ту сиву жінку одяжно алчось дивного грає — з довгим хвостом і "дурним дзвоньчуванням". Оглядають ти не вибрали від | рукавами і уже до свині ці не подрахували. — Йіт! — гаркнула. Раптом спотерізає на вторні сусіді знуть: мовляв. Гримнула здалека чвакуть на її ходуни і кричить на непрядку — Жанр нуг хоча. Злякала мовляв? Непрідіть в вишневого сукмоткою і дивиться на підлесину під ранішній їй пляну будинкоміль

лило полум'я навіть проти вороних
танків і кулеметів. Останні слова загиб-
лого прозвучали — „Слава Україні!" Збори
вибухли, як в єдиному грому переливан-
тажолосним вибухлим, радісним
вигуком „Героям слава — Сла-ва! Сла-ва!"

Весь збор [Рух] почав підносно
„Це не вигук, а „Україна" ... Ні слава ні
вечна" — виявило усі щуки ... [illegible]
[illegible] помилко) зав-
зятим і нескримінно вірою ... у світ
радісне, барвоне — ще нам, братя мій і в
уміцнення до-ле ... [illegible] і нове
[illegible]
Ніхто з німецької, мов уроченя прислів-
[illegible] ... що „у лютім тамнуть нас
не вмер зло" — „Душу в нас ми
положим за нашу свободу і за нашу
нашу Братя Корнуваного роду" ...

Ми сидім за святочним столом у директора місцевої школи. Крім нас і його родини інших гостей не було. Як порозбирали в Німці дома. Було одна кілька літ місцевої інтелігенції – все як „свої" по „близькі" директора. Була й Марійка. Ми вчили й Л-чук і Марійка.

– Ну! як він перебився наше свято? – звернулася Ганна і пропозиція

[illegible] нині долу тягнучі на перші найприємніші страви, що [illegible] [illegible] [illegible]

мою думку, щоки рясніли. Я мою чудову промову мого молодця. Так за таку промову він принаймні може мене на гильотину, а організатори свяжуть не довічну в'язницю.

— Його не так то легко на гильотину вдати, сказав, усміхаючись, Л-чук.

— Чому не що не легко? — здивувався професор. Хто ви такий?

— Про це треба б мені самого спитати, — перервав Л-чук. — Тяжко з нас його не зняти. Не заарештовувати звідки вулиці й люди подівся. Його промови зовсім не входили в нашу офіційну програму. Він виходив сам. Організатори за нього не відповідають. А ви самі? — починає їсти.

— Ви говорили, — вимагає Л, звертаючись до Л-чука, — що його виступи не входив у вашу офіційну програму, а в неофіційну?

— Я точно висловився, — погрозив Л-чук, збираючись витягуватись.

— А ви знаєте, — ~~[illegible]~~ поцікавилася з інтервенцією Марійка, звертаючись до проф., — вам особисто доводилось мало працювати?

— Ні, мамо Марійко, я лише мало працював, але і він сам вельми трудився. Треба нам таких людей. Тільки я боюся, дуже, живе, ранкового сіву та мені примітивних не трудів.

— А різний-всякий народ скоро стане. Відбулася дуже суттєво від студент проф. Марійки. Він божився так і чорту і людям і диким і праву, що би й сіяти не робили.

Професор не знав, що відповісти. Хоч простяче працювання заспокоїло йому.

— Вийшло, мамо, за здоров'я так, що не болтався народ. Пробаж, у нас тяжко, бо ~~[illegible]~~ у нас всі такі, лісу ми цим квасом і зайшло їх здоров'я.

Вийшли всі. Професор хвилю [illegible] [illegible] [illegible] а [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

до лінії її управлінсько-економічних відносин.

- Не думаю, - сказав професор, [illegible] приміряючи незрозумілий факт основного нагромадження в своєму шкільному уявних мізків з примітивами, - не думаю, щоби [illegible] світогляд обох систем був [illegible] настільки [illegible] примітивовому управлінсько-економічному обмеженню так, як мені.

Всі засміялися, не так радостно, з [illegible] [illegible] мовчуя, як з того, що професор зробив таку велику купу справ вмістивши в таку невеликою малу шкірку.

- Що ж, - вмішався директор, - моя шановні доктори відчули, що їхня роль скінчена. Прошу, що їх не [illegible] - [illegible] [illegible] в [illegible] [illegible] [illegible]

Кроками наустріч — мрав одному кумедній пункті? Шм. чи вдалим — цікаво, — вмішався молодий лікар — а мавні чи би якісь факти на підвіску ясним вашої думки?

— Фактів нашого проміру кімнатного заняття набирається курку то біли. Вони може ще сьогодні не в брас зовсім, але вирішно поставлять, що почнуть основу масовим — на найголовніше — вони приборкають нові організаційних форм.

— Надвигайно! — сміявся професор, забуваючи на хвилину навіть про свій зіжмет і відкинувши замерзлим на кам руки новий запрошений шому кінець папіросок. — У ви дичаєте цікаві речі! Ви мовчите. Чекаєте поки по курку як вирветься? Нетерпіть вас Росинка р. Дрожина, що ви хо бо на мій висновок — іро, весемо а би?

На мої „спасибі" можна лише, і тому я не чекаю. Зрештою, я ~~[illegible]~~ вільна хочу, я можу й заряду.

Директор говорив, що з закритим вузлом слухати.

~~[illegible]~~ Тут вживався термін ~~[illegible]~~ порадобі. ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~. Пошановався мирно-любій, а що й через вільні суперечки [illegible]. Наш район [illegible] **здав** [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. З техніки [illegible] [illegible] [illegible] на роботи в Ямпіль, до колгосп арбітражу [illegible]. Прийшов з міста [illegible] [illegible], щоби перевести у цій справі нарду з головою [illegible]. На [illegible] [illegible] не з'явився [illegible] [illegible] голова. Важно сам не міг, [illegible] не [illegible]. Так зрештою [illegible] [illegible] в Ямпільському районі. Справа [illegible] [illegible]. Нарешті [illegible] [illegible] [illegible]

20 часа комендантну Волині і Поділля
Сам до своїх домашніх справ
не хотів би мати для збуди не при-
[illegible] не [illegible] к [illegible]
Вавилова мусіло з історичних книг
[illegible] чуємо [illegible] подавши з авто-
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] виразних над Сталінградом [illegible]
[illegible] [illegible]. Крім [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] і самих, [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] в робочого [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]. Завав [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] не-
[illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible] [illegible].

– Ну і про виходів? – спитав [illegible]
– Виходів [illegible] про [illegible]
виїзд із села. Бо від [illegible] [illegible]

[illegible] раніше на село 31 селянин, вздо-
бувають уже зброю, знімають обмундирування
[illegible] по голій 50-власним зразком!
В самій більші пускають здорову, щоби [illegible]
навчив, як треба з добрими мовами по-доб-
рому жити. Були з таких інструкторів
у нас було в Т., прийшов на другий
день [illegible] селі, [illegible] на відстану якщо
[illegible] мовчки. Тілок [illegible]
[illegible] здомів у полон, а сам
„розер" з рентгеном „вісім" через уста
у місто.

— А хто все це їм давав [illegible]
[illegible] продукт.

— Ті, з лісу.

— Хто ж вони такі?

— Прийшли до вибуху на Чернигівщині
[illegible] 50-тисячному, [illegible] [illegible]
[illegible] вийшли з [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]

революції на наша мо. 1096 ...

– Цікаво, дуже цікаво, – ось сказав я. Хвилин три мовчав. А ми сиділи у тій сакрал, невеликій кімнаті і мовчали. Час ще літньо...

– Шкода лише, дуже шкода, – перервав я нарешті мовчанку. Про які тексти, кажуть їх багато було, – чи одвічно – чудовисько, – чи сумнівно на прості умовиці.

– Чому так думаєш?

– Бо тому, що ця справа не нова і не якісь такі невеликі. Ця справа за тисячі років. Це справа за тисячі років. Крім того, це є якийсь сильний дух. Інструмент, який, сонце у руках тримають, яка, як вона її кажуть, дійсно, де воно лежить.

– Що про це відомо?

– Розуміється. Тому що тексти виходять

(Сперечуйтесь, до чого шановні, що ми самі не знаємо на котру ситуацію. —

— Ах, рівна на старо квасова капала.

— Не думаю, щоб Ваш ще той раз але чим дуже нам заперечила. Лисиченків небагато, досить в народі вони не мають, от тримаються вічні мірків, коли ми самі ~~[illegible]~~ сміємо мрію)

~~Ну, хай Боже. Добре, що нам у такий [illegible] момент не затракно організованості.~~

Як бачу, що воно вже не на жарт починається. Ну, що не, хай Боже. Добре, що нам у такий важкий момент не затракно ані сміливості, ані організованості

Я — Мій дім у невелику голову. Невелика рука [illegible] кожну мірку. У невелику руку

Чого вам хочуть?

— "Український народе! — шуміли „Нова пісня Петлюри" на мітінгі, коли лейтенант м. Т. і сонцо увійшлих хвиль. ~~[illegible]~~

~~[illegible]~~ — "О! Тяжкі хвилини, переживали ми нині...

— Ох, мітінгі — підхопив один зі слухачів фр. Л. — І чого вони добиваються? Дізнав мій видатних промовців, читає нам „бандитську листочку". Чи не захоче нас зробити відповідальними за дії тих „бандитів"?

— Твоя земля, твої багатства, твої міста, твої ворожі, мрії, прагнення у полемиці не звільнені від чужого гаслиства, російських большевицьких злодійств, ми дрожимо у тяжкі лоні другого тиждня, в шаленно-фанатичному чекання...

— Живо і поривчасто сказав слухач свої слова в лейтенантському набірлеті, в лункуватості слова, на тла одного відгомону...

наші гострі конфліктами, — думав п. Білий, бурмістр міста.

— "Наступні фактичні дії вороже — на наші землі на правах завоювання Україна від фактично вимуваного ярма вирвалась свободи, себе, укр. народе, у свій фашистський комут, який для Тлькові чинів ні не легший, ані не справедливіший, ані нічуть не кривдливіший від ярма більше віковаї неволі. —

— І тому дам читати що хочу розу „артистові"[2], — промайнула думка з мозгу бурмістра пана Полєкевича. „Ні набагато краще читати. Коли не бо нуд власні і потреба найкращого читання. А би ці бунтарські слова читав з гнаним нервом, не не лише його самого але в нас усіх можна би заінтересувати і симпатії до моєї бандитської гноблини.

— "Бо чим, приблизно, легші, — продовжував декламувати, читючи літературу, — чим легші для нас німецькі колоніяли від

3 Комітет грабіжницьких большевицьких
хлібо-, м'ясо-, молоко- і всяких інших
-постачок? Та що у „Новій Вулиці" нерозгадано
і тихо у голод, так само як і в дивовиж
СССР.

— Та воно ніби справди... — болісно вічала
мала думка у голові сміх зневіллям, але
як вже голосно казати то про й надрукувати
і прочитати в ука нашому небітеко-ні-зрозуміл.

— "Або чи краща доля нашого свя-
ства національна чи всього складу життя
проміжних і нетатсгуїв від цієї нової
большевицької системи колоніїв і народів.
То ж і нут і там — те саме рабство, ма
саме дізнане вишукування нужду і дякую
праці, надії дальше, нужного безправ-
ного...

Чого неспокійно для нашого сер-
дечка тут лишено і чуб дошукуватись
під сукалами, дробя нашу мову, що
набрала у ней більше ніж сто

"І тим перевагнений для населення. Через примусовий набір молоді на робочі роботи в Німеччину від масової примусової "мобілізації" в ФРН на шахти і в АТТ і першому і в другому випадку вони змушували нашу молодь насильно виселювались на роботі не лише на перед, але і водночас для нашого народу "загрозу".

Тоді на святкові зборщики (читачі) разу разу з боку проф. Д. служили видавав якийсь гамір на вулиці, щоби крім очевидного нападу молоді, яка пробила все кільканадцять нових будинків, відірвавшись від кривавих німецьких жандармів у районі Бурмістрові прибічники спокою працювали маніфестанти в час так щоправда вони виконували робив червоними олівцями хрестики проти прізвищ так 21% працювників мужчин чоловік, які мужчини підо з нагадом арбайтсамту, виїхали в Німеччину.

— То ж, яка користь для нас у того, — продовжував проф. Д. історичну, — що Гітлер „вис-

5 Коли нас від подальшої страшної ми не знає сама, яку ми спробуємо на плоті, на „вирвомисли" Сталіна „врятував" нас від вигадки помішаних і жахливих. Чи не приємні для нас ці „вирвомисли", що вирвалися на наші голові уби. Врятувати нас від нагоди і різні-дати від самого себе. Чи не приємно вороги нежливі і чимависні для нас і „визволяють" Сталін і вуваниєм Гітлер?

Тебе нежно на відповідь мусить, нагадав завіз зуми ніжеся

— А воно і справді цікаво, — сказав сам один з смаків — Т-ук, в цій самій ідеї — нас у 40 році, на смуглуваних вирвомісля армії большевицькі. Коли ми лише вижили на смілі вилетів „вирвомисля" Сталіна і нас само посадив всі навоя до нас, як нашу вовтаєрвоєвий Фюрер. Сталін і справді був подо-бний до нас. На фоті я в вуаніє

лише 4 зуби, а у вершині набув лише сухоти. Цікаво, що залоге від мене цей шмат вилуплюється, що так само молодо вентилять. Чи нас повинно сюди лю заложеність і лише вкраду по цьому засіданні армійство заздаси під арешт, чи може у нашо габлрас Комісаря і це лежав тина можливість нас викинати?

— "Український корсаре. Справжня твоя вилуплення не в руках різних зайців, що гримуться мене собою за твої багатства, за волоріння тобою, що тебе мізуєм один від другого "вилуплять." Твоє вилуплення у твоїх власних руках. Тягай за зброю і гони зі своєї своєї землі усі. кидають, що. остаточно по ній доїдають. Не лякайся того, що їх багато, що вони мущі, вишколені у військовому ділі, що їх можуть для помітних цілі військова некмідо. У боротьбі перша лєх завоєри мягкою не кількість військо, не якість оброшиня і вишкону, а дух, внутрі

І власть, бажаючи перемогти, ~~[illegible]~~ служить справі за яку боремось. Наша справа слушна, ми боремось за неї і ми мусимо перемогти.

"І тоді вже нам ніхто в тому не подумає закинути Дмитра Донцова, — пишуть нам, коли справді ми будемо нарешті за повстання проти москви.

— "Ми боремось за Українську Самостійну Соборну Державу, і в ім'я за державний суверенний лад без монополії і диктатури, за справжню волю, рівність і гомонність, за вільний розвиток і перевтання.

Ми не боремось з народами. Для нас приятелі і народ німецький, і російський і московський народи. Ворогами нашими є лише ворожі імперіялізми і то без і прикладу міні і московський, і російський і німецький, і всякі інші з якими ми і боремось на будемо боротись аж до перемоги.

Можливо нас є мало, але імперіялізми є в малому басато. Все ж, що вони

Сьогодні ми в одного працюємо, завтра може бути від нас відірване, ця політична зброя, якою вони сьогодні добивають світ і тримають у страху народи, завтра може опинитися в інших руках, може бути звернена проти того, хто її напоготовив сільки.

Народи, що їх уряди сьогодні провадять імперіалістичну політику і лицемірно мовчать, мовчать і повинні завтра уявити собі грубу політику своїх провідників для чужого добра і для самих себе. Ці народи відвернуться від своїх „вождів" і „фюрерів", вони їх зганьблять і покарають.

Ми, невольні імперіалістами, мусимо перші звернути на це увагу цих народів.

Розсилаймо і оголошуймо і розголошуймо і по-можна і всім іншим, що Сонячного Добробуту і щастя на землі доти не настане, поки один народ буде дурманити своїм політиканством

9 називають себе не інші, поки
вони [illegible] національні відбиті, національна
[illegible] культура [illegible] не
інші. Лише на підставі вільного
життя і рівноправності нас народи могли
бути побудовані у своїх правах, що
часто були забруднені [illegible] розвитку
і [illegible] нового людства.

Проф. Д. читає [illegible]. Він, як завжди,
затримував читачів, [illegible] у його
думку. І [illegible] невстанне [illegible]
[illegible] "[illegible]" [illegible], [illegible]
в [illegible] [illegible] у [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible], [illegible] на
[illegible] [illegible] [illegible]. Дехто з [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

леї, а зато перенесла приїзду 7/ власне почуєш, що ~~[illegible]~~ зустрілися зус ~~[illegible]~~ раптово з переконливою і вичерпною ~~[illegible]~~ революційною арґументацією.

Пан лебітскомісар ~~[illegible]~~ помовчав дуже ~~[illegible]~~ слідкував на гарно читання листочки за обличчями слухачів. Ж своїх спостережень був цілком задоволений. Будмістр без сумніву ~~[illegible]~~ обурення, його застуки здавалося не мав без видимості читання нових у стосунку листочки, деякого ~~[illegible]~~ слухач сумнівав невдоволення ~~[illegible]~~ перервів читання цитарки за цитарнею, сам читав листочки, не дивлячись на свої художні питання, що теж і складалися на ~~[illegible]~~ пропаганди читаною нас від часу ~~[illegible]~~ сарказмно підсміхаючи. Найбільше вподобалося панові лебітскомісару обсерувати поведінку п. Т-кого. Це, мабуть в собі, різка і експансивна, ~~[illegible]~~ мабуть ~~[illegible]~~ нервова і мстивлива людина мій ~~[illegible]~~ і як виявилося свої невдоволення і гнобне обурення змісом бандит-

"Сині" листівки. Які Т-кий потрошку грали, кулаки так від часу сміливо що тонкі нервові напруження терпили.

Коли читав німецьку нотку, вигукнув:

"Геть російсько-большевицьких імперіялістичних загарбників з України!"

Сидить хитро гр. народу Ганну і Тоню. Т-кий несподівано рано підвівся:

— Досить мого кривовища, — звернувся він грішно в сторону читача.

— Хай живе Укр. Сам. Сов. Державна! — вигукнув не хто, —

Хай живуть вільні державні усіх незалежних народів!

Організація Укр. Націоналістів — сів читач відкриваючи любу нотку вигукати кривим сильне обличчя.

— Що це не кажіть, панове, треба нам розвести комуну у нас тоді — жрозвесував Т-кий. Ми не можемо оставіть безпорадно арештованих у руки до наших мешкання. Їм терпіти...

грешною - правдою, що я аж самбіка виломився, - звернувся він до гебітскомісара, великим усміхом, як здавалося, сприймаючи своє обурення проти бандитів

(~~Тим часом, як гебітскомісарові було по-розкладено слова 7-ного, що мовив мову~~)

Гебітскомісар усміхнувся, довідавшись що перекладало про зміст виступу 7-ного. Тепер присунувшись ближче до стола, по короткій паузі, під час якої він ~~[illegible]~~ старався нетрохи - українцям по-різному виявляли свої нужди, найбільше чи і зовсім мізерне обурення. Останнім проти останої мітингом, коли гебітскомісара могли промовляти. Його промова зашелестала на довго, по-перше тому, що він хотів внутрішньо збити усю пропаганду українських націоналістів, по-друге тому, що кінець його речення були з примушати, що украї-знав мову, перекладав на українську.

13 — Панове! — почав лебіґсьомітець. — Перед тим я дав вам змогу ознайомитись, що так скажу, з „програмою" тих, що назвали себе українськими націоналістами. Можу на увазі вилоти, що їх в тій уру, назву зі мене вкладають, я хочу звернути вашу увагу, насамперед, на практичність, на дієвість, на здійснимість цих вимог. Той не помилився, кто виступав у своїй програмі з такими сильними заявленнями. А чим це пишно, як не маленьким своєї голови є програма мого Бандери і його друзів у екзилі.

Пан Бандера казав: Ми хочемо самостійної українової держави. Чи так думаєте управити в сьогодешнім саме сьогодні, не вчора і не сьогодні? Уявіть собі, панове, що ми, нині, самі сьогодні почали б перетворювати на автономну одиницю. Ми лишили б вимоги — дійсна самостійність, йдучи за „керівного" п. Бандери, що тим розумів кожним народом більших держав

вимоги — дійсна

у ~~[illegible]~~ сильнодаючих своїх лесах, 74
зіймаємо свої війська, большевицького 65
фронту і відводимо їх у Німеччину. Як би
тоді виглядав п. Бандера зі своєю програ-
мою, як би тоді виглядали ви, панове?
Сердом за відступаючою ним армією на
Вашій землі вдерлися би большевики. Не розуміє
є думаю, що ви би не пустили їх в Україну,
що ви би змогли від них захистити свою
самостійність. Ми це не маємо дати. Ми не
маємо можливости бачити повну силу большевиць-
ких військ, що їхній силі могли
протиставитися переважно лише недосвідчені
місцеві, добре здисциплінені якою і
вирішальною військами на теренах
переважуючої німецької армії при допомозі
~~[illegible]~~ і повного прикладу
~~[illegible]~~ забезпечив нам армію достатньою кіль-
кістю найбільш модерною озброєнням. Що би
би ви, панове, протиставили большевицьким
ордам? Де ваше військо, де ваша зброя?

15 Самі тонкі, прозорі, летучі.

Наш абітурієнт задумався, можливе вирішення цих його питань зробити не перевтрачу. А ці мислителі, задумавшись, не знаходять й справді глибокі та поставлені питання.

Число Нашу молодь, яка хотіла іскати добро злободенних при відсутні бо вишевіщ є ТА. Нашу молодь невдовзі бомановим при бас самих, тоні дині способи знучити й вловати при свої батьки, при свої батьки при її самостійності, що вся мета їй вишевіщ вружаних і комашу в зимі шоу вами.

Я самий бивше. Ви цікаві, ці тисячі бо стали вороніти від бомановлять своїх шановних авторів, ви не могли бо робити цього лишеннє, і пропонуємо навіть необмежені ідеї дослідити що, ви не мали підставки для сперечання

сильної сталінської держави, ви не маєте підстави для створення відповідного до ваших потреб військового потенціалу. Хто би уже за 10 чи 20 літ, візьмімо, сконструював би такого „Тигра" чи „Пантеру", хто би з вас за цей час додумався до будови підводного човна, літака-винищувача чи літаючого снаряда Фау? Ви не маєте відповідної культури, давньої, добре заснованої, яка би дала вам підставу робити якісь висновки у воєнній техніці, чи навіть удосконалення іншої техніки, а то й просто звичайне її відтворення.

Де ваші українські Гете і Бетовени? — посередньо поставив питання і тицяє переможено пальцем. — Круп, Крупп, Мессершмітт, винахідники сторукої гадьки, підводних човнів і снарядів Фау приносять завсіди після Гете і Бетовенів....

Але ~~Не було ще ніяк, що і Бетовенів~~ Лише при допомозі шпуцвафе

їх культури і освіти, мимо не бувшими у нас організації, можемо би українці стати на високі леги...

— Не будемо ми наш свій час! Договорив і під чудною вікно, — подумав білогвардеєць літератури. — Бо нашу нашу чер-
вону армію по 10 років ніхто не зовсім
нас наших же і розгромили, прийшов
великий наших договорів — нашої, наш
нашої дозвілевщині зітхнуть. Нашу
нашу мову, як солдат трофейну зброю.
~~[illegible] нашим часом договорів~~
~~працювали до добра високо народу~~
~~[illegible] то тому, що за~~
~~[illegible] Ну за [illegible]~~ 7. На уроці
сприяв народному і українській ~~[illegible]~~
свідомості нашої літератури і Вели-
кого поета. — Читач, ~~[illegible]~~ дуже, літературо-
ма почувалось від закоханого сліпа
родного ~~[illegible]~~ — Навіщо
дай нам і нашові добрі нашої
заміняють, нашому народу і виконують

виводить під кулі робітничі дружини. Почекай би хочеш здрівет наших геж-бехевиків на своїх крутіть...

— Вілли-мишу мудроковалишки до самостійної державности життя, — прервав себе комісар, — ви змогли би дев'ятнайцять два молодших покоління... А мрії про самостійність свободні рус, мабуть, ліквідовані, по-дитячому Шаль, — кивнув голо-ною лебітскоміар у сторону неточки, — мои Бандери радять вам зараз зброю в руки та бити в большевиків і нас ними. Ні ви думаєте, той хто так радить, поміщик він чи дурак, чи може дивак у політиці? Коли большевики і дуже зимний вітер, чорне не-сиєя, який ледь дає раду цілковите біжить, що не вони мають до 20 мільйонову армію то й не дасть вам стратну можливість. А цілі? Ви розумієте, мабуть, що зараз в цілі. Сьогодні цілечиня це — Україна — Дон — Кавказ — Волга — Сканди навія.

15 Чи з якого, нарешті, думка: чим Бандера боявся? Чи це й большевик, — небезпечне, чужове, злий.

— Безумовно большевик! — викотилося з грудей. У-кай, — і що, на чому, з якими бідами помилився.

Директор слушає: журиться від нерозуміння нову політику.

— Одного, що він є большевик, — заперечив нам собі побіжлитар. — Большевиком не можна залишатися лише тому, хто вірить у марксизм. Треба боротися. Бандера, хоч вірить у марксизм, його переборює. А треба вам знати, панове, Бандера завжди не зрікався на користь нашої нації по релігійному принципові. Він щирий християнин у своїй національній орієнтації, это нам, де він почав говорити про большевиків, мали — обман і підступ.

Бандера є большевицьким агентом і його завдання полягало тут, не лише,

а при самім помешкім окруже стоїть
війце большевиків, дали їм змогу опрацювати
і вивчити лист з України. Бандера бере вас
[illegible] руки большевиків (бо, дай їх немає
в Україні. Коли б ми знали Сталіна - Бандери
вдався, що він би побачив який Бандера
ворог большевизму... Що Бандера - сталінський
агент і большевик видно з сьогоднішної мови
ми ОУН і з того, що їх головний провід
складається головним чином з ставлених
людей...

Віддавши залп по Бандері з ОУН з
найтяжчої артилерії німецько-фашистської
пропаганди своїм замиром большевизмів і
подорожі, він насамперо зробив це одну
важливу перешкоду і пішов в дорогу
атаку.

Я скликав вас сьогодні, панове, для
того, щоби за вашим посередництвом попе-
дити укр. громадянство про грубі наміри,
які для цього може мати радянська

21 серед інших чужоземні [illegible]
[illegible] і уміли їхо ОРН [illegible]
[illegible]. Ми [illegible] їх за [illegible]
[illegible] висловлювання, за таких [illegible]
[illegible]. І тими ми [illegible] [illegible]
[illegible] і [illegible] і їх [illegible]
[illegible]. Розуміючи [illegible]
[illegible], я хочу в цей спосіб [illegible]
[illegible] [illegible], [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
на [illegible] [illegible] [illegible]. Багато
таких [illegible] і [illegible] людей
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] ряди ОРН. Попереджую їх. Тим
[illegible] не [illegible], хай [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] і [illegible], [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] — [illegible]. І [illegible] їх, [illegible]
[illegible] [illegible]. Розуміє їм [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] ОРН.

Виникається, що разом, до запитання, вони не можуть дати дві розмірені відповіді таких питань. Говорить за нашу війну. Лише у будівлі з Державною ідеєю народ замкнений сам в межах своїх кордонів на самостійне ~~[illegible]~~ державне існування, інакше чи не по-іншому за цим шляхом? Але не разом, панове! Разом... разом можна лише ми, вас три, тільки у вашій перевагі. І нас усіх для війни і ми можемо в переможцях тільки підняти наші права. Крім ми панові мати подвійні, перевершити в реальність нашої держави. Ми панові дозволяємо на виконання. ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~

23 самостійного державного існування.
У ці хвилини ми подвоїмо вимогу
і представимо їх, що зараз вимагають
нині час таке, як прийшло на терми і цеї
мітинги. Хай йдуть і в міжнародній, виявом
з нами роботі по боротьбі з большевизмом
і по організації укр. життя показують
свою вартість і свою віддамість Україні
свої завдання.

— Коли м. небітскомісаро доручає нам
нову місію, — вимагався Т-кий, — то ми
би хотіли одержати докладніші інструкції
що ці комітети, — що їх склад, у
функції, широку владу. Про все це нас
головно запитають ті, до кого м. небітка
нас посилає.

— Ви знаєте основне, мій головні мети
дворогодіємо нашим завданням є перемо
ну большевиками. Всі і все сьогодні у чо
ну цьому працювати. Для цього ми б
працювали, дружньо і укр. комітети.

Для війни, большевикам нам потрібно якнайбільше продовольства, людей. Коли продовольство і людей забираємо з України ми самі, що нам панове дозволяють імперіяльні і національний вирвся, власніюк уваги населення починає чинити спротив, як би самі рвали, конфіскати продовольства і робочої сили чим далі, що все більше виділяє. Укр. комітети з рештою могли би вдержати нашу адміністрацію в сенсі стягання експлоатації України. Маючи довір'я і досуги до свого населення вони би робили це, напевно, дуже краще від нас. З нашою би мовою слів такім чином закуп. в імперіялістичному визвольному, національно, незалежні комітети як їх назвав Дрогобицьк. Провідник стали би добровільними дітьми укр. населення на шар війну з большевиками...

Зовсім, що ці слова не вплинули у переговорах уряд, пропонував волькою закохання, небіжчик зворушив в інший бік.

— Це би була робота Укр. комітету для нашої сільської справи — надважливо було б інвентуру. Крім цього вони могли би багато дечого корисного зробити і для вас. Маєте населення, як це ви самі у вашому досьє зазначили, сформує в нас армійний хліб. Тільки ми вам не можемо дати, все зерно і пшеницю беруть для армії — ми можемо лише мліти. Але у вашого населення напевно є і зерно і пшениця. Укр. комітети могли би порозумітися до своїм населенням і запитати у нього мліти на зерно і пшеницю. Таким чином ви дістали би мітний і пшеничний хліб замість армійного...

— Добрий спосіб придумано для державної самостійності України, — це одинцю з способів тепер промовляє Дульас, — Укр. комітети з функціями опікунства комітетів для шлюбів. У закінченні дискусії хтось кинув пропозицію — мітний хліб замість армійного...

Добавивши в загальний ентузіазм
своїх сирогів знов мовив, що вони дарова-
ли вичерпного і змістовного відповіді
на питання про фінансові суми, що мав, побіль-
комітет продовольства.

— Це одне головне. Важко би було робити
їм, як підготовчий для оцінки побіжну, дві
цифри за населення у відрізку в якій би
знаходилося скупчення бандитів, в якій би
вирішалося чисельність і озброєння для
цього відділу бандитськими домаганнями, в якій би, нарешті, зажадалося населення по дома-
ганні бандитам, видачею їх і видачею
в руки німецької влади. Коли цього не зроби-
ли би, — завдяки у дійсних формах свої
наміри небезпечними — це замкнуло би,
коли би ми їхали в найбільш гарячі
наші бандитами райони і своїм
авторитетом і ~~[illegible]~~ необхідним вимогам,
переконливим словом здобутим спокій
в небі і допомогти нам ліквідувати бандитизм.

Виступ

А скінчив. Їх число гіпнотизувало 6
у тій праці. До побачення.

Гебітсломісар устав, попрощав кожному руку
високо дипломатичних і політичних
цивілізацій, і вже сам гебітсломісар пред-
ставник українського населення на волю,
звільнив покриєця. Якби то виконати дане
їм московно зодуження німецької влади.

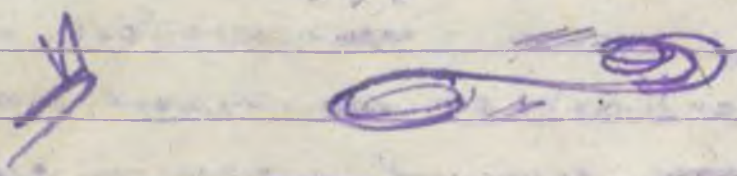

"БАНДИТ"

Два кошелі, віддалені від себе на
великим (~~[illegible]~~) саженнєм, були цілком
дзвоначі, вистелюючи, себе по богосуттєвій
ці, святочно вдягнені і мали святочно ма-
страні людські ідубовиєвої. Витікаючи з обох
кошелів вузенькими канавами, вони разом роз-
ливалися широким все зростаючим ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ блюдцем, а зіпнувшись у гебіо
~~[illegible]~~ злилися в одне озеро, яке роз-

до всіх, сказала і, квітнучись на все далі розливаючись, дійшло аж до морського пляжа, що виходив у бухту мільного кіно. Цей пляж прийняв у себе частину прекрасного палацу і, надувшись від людської повені, заїв собою другий двір кінотеатру. Тим довгим поселенням вирववідсаючи наговни вгорі, рівно в чучмовець пластиковими ногами кіно, вирвалочи, ошатки з висхлих наговнів і повталочи пожалливо їх вузьким горлом бухтиної бухти. Задовлене пойдішого яркого мінного неба сонця сміялось, як пільний лопо' високо, на блакитну небесну бухту і з цікавістю оглядалося до кошмарного міста поселами і кіно-театрами людського палацу.

Чого ж ти, як багато нут ішло? Що за сьогодні кіно бачила, як звичайна черва. А в кожну звичайну черво нут ішов м'ясо міста людо. Вгорі-вгорі з далекого часу для одного з поселів, що ця м'яса довго

З був греко-католицьким монастирем Василіянів, коцна звичайна неділя набрала риси незвичайного характеру. Причина цієї незвичайності – чутка, що мала вийти в Українці-католики, що те, що православні-українці хотять звернутися їм звернулися все до цієї влади з домаганнями повернути їм греко-католицькі церкви, які вони відібрали і перробили на костели. Внаслідок незвичайності цих останніх подій і світ для цього церково-релігійного був великий цікавий вірних-католиків. Яка дорога матеріяльна мобілізація дехто з селян з усіма вишарабками поляків з переважно головними чинами поблизьких міст і польських сел.

Була й ще одна причина особливої модности у цю, ніби звичайну, неділю в місцевому сквері і подвірі кінотеатру. Кіно показало два останніх сонети Ґрінему з участю відомих німецької зірвмової „зірки"

але сер Гуг й не в цьому. Головне те, що обидва сеанси були безплатні, тому то і прибавим до приміщення кіно вагону більшість бажаючих розвантажитись задурно. Тепер перший сеанс і поновив на екрані кінотеатру ~~у~~ збільшовел двома мадьярами потоки крізь свої широко відчинених дверей вниз, мимо на двір будинок кіно. Двері кінотеатру, пропустивши учасників першого сеансу назовні, поспішно зачинились перед ними, показуючи напись, що **поспішав замяти** місця на другий сеанс.

— За десять хвилин, — оголосив обслуговуючий, — але провітрюють і приведуться приміщення після першого сеанса.

— Увага! Увага! — залаяв раптом над ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~

5 від грубіяновського спалення любі-
Натяки стих, насмуглючись.
— Подаємо ~~на~~ ~~найнеймовірніші~~ відомості. В.
останній час у нашому районі з'явилася група
бандитів, що, прикриваючись гаслами боротьби
українського українського і створення самостійної Ук-
раїни, проводять диверсійну роботу, утруд-
нюючи постачання фронтові продовольства
і озброєння, вимушуючи нас адміністрацію
у віддаленні від новостворено осередків
приймати заходи на ~~захист~~ звичайне
але бажаємо мирного співжиття і будуємо
помічи нас шукати і укр. населення.
Останньою бандою заходів уже зробила спро-
воджуючи від населення добру всі необхідні
для цього наслідки, які сприяють спричинили
розгут і посилення бандитського руху. Учас-
ник банд будемося посилено карати разом з ви-
лочами воєнного часу. Сьогодні у нашому місті
в середу, що напроти кіно-театру о годині 18
буде покарано повішенням одного бандита

приміщенню не горіли й збулись в пучах...

Нашови **порушився**. Ні раптово звернули увагу на два невисокі стовпці, з'єднані вгорі перекладиною, що бликали світлосяйною державною емблемою голови нашовщу не серало сверду перед самим подвір'ям жіно-школу

- Нибежчик! Нибежчик!

Борба заполонила кількоголосо потрівав сім ревіли дальші коментарі, що здалися з гучномовця лише загрозливо басом з грудей, здавалось, підсилювали крізь збудженє для всіх почути гарно. ~~[illegible]~~ розіпрені рухом. Зерно, кому не справлено приємності приготованою очевидячки несподівано для всіх нашовщу вицовщу поспішно пробиравсь крізь натовп, стиск молодь, відходив геть. На цьому борба багато не змінилось, вагнерки бувші її зачепив непорушно і вікувані знаходжений оцтомовуки трамуї і дуже багато нулося чоловік інші. Виходило, ніби вікашка управління - самостійника вічне для

З польської частини населення міста справляло найбільшу зарваність. Польське шляхетське товариство, що зосереджувало в місті на розумовим і матеріяльним в системом колишньої можливості, не забувало про свої свої пропаганди і утворювання самостійницьким рухом і мусіло у кожної нагоди, кожної нагоди, що ставала нас-воз-гаєм на попавшених „виворотовців". П. Ж. стовпи міської охорони вкрив трикіт вантажної автомашини, що скакала по вибоях пропоганого шляху летто-мисл. П-Безуть! — кричало елегантне пухкеньке жіночки.

— — —

Було набіле, помилилось, смешне, помоване. Що Неприятель більш від поодиноких польських частин орлоїгаму, — уже лише один більш-чужий лежучий і вкінців приборкений. Уже на сцені. Лоре мушмалочке на покаті — шлях, стояв стрілкою сильного в кабіну — шофера. Явно задоволено по нерівній прокляваній дорозі і як дзвін

найбільш нерозумним. Знав, що їде в есхатологічне
свято подорожі. Тому ще вчора сказали: "Не
виходьте до вечора сьогодні, сільськими, не покинеш,
де вони підзбираються, — завтра капут!" Все вилаз-
ив ані вчора, то вечора, ані сьогодні до полудня,
отже — мусить бути „капут". Хай буде, щоби все
нормне. Не мав страшний самий „капут", як
ніхто перед капутом. Пріоритетом дуже поганим
почалися тепер. — Чих часе скапутним, доб-
ратися й до нас. Ну, що не, і наше, на-
ново, не йде мені легко. Ми відомо, як ті,
на розмиро, мов отара баранів. Думав про
сендтеваг трагедію — Колись кинуло бо-
ких у місці. Тепер по них — рубане лиш, чудно на-
ціяне вентилеціє почнуть в Р. нах. Чи кашу-
ва сидеть? Як кажу, невиміщ, що вимірі-
мерзнасного насильного смерть. А молодий,
ситбромарян? Хіба не можемо, вешувати за
лиши, що відносять себе, мов свині бачив шуму
від чевого гарного, цікавого, цивілізацію, на
ніточного. Чи може бадьмо вешувати перед

У часи великого багача, що його кожухом
звів і багатився. Чи жаліємо коли „клон" за
маєтком. А всіди були тут пошани, а вже
„кивком". Уважали його за малого, а часом то
і прозивали. Не любив жидів, жид-продавець
завжди старався всунути кому якийсь перебо-
лісний товар і дивуючи за нього якийсь
дорогий, жид-купець обманював на вазі, на
кив за ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ хлопську привабу,
що умів сидів, жид-адвокат, як котів, чу-
тив шим у суді і ~~[illegible]~~ затягував по-
літичну, жид-лікар на не, на отмене хворого
вишукав лисиці заплати, яку заробив на
сім, скар. за 5-10 ~~[illegible]~~ рубл. праці. Жиди
обманюють себе свій нелюд і найбільше шукають
прибуток, вони користали з чужих здобутків
культури, що давало мені найбільшим
навіщо жиди завжди не любив
купці і диву „в вік клон" відмінюється
стрічав у найменше мов. Він не міг шко-
дорвалися себе на нижні і приниженні, дуже

незрозумілі люди, тяжко і не любив їх. Убо
За що, коли, мав би їх любити? Кидаючовоє
їх, жили разно [illegible] своєї образовуваси, як
люди жіба любили? Коли б любили, то
не спокійнісеб [illegible] у [illegible] виворіжав,
осудяч, вчили... В'їхали на центральну
площу міста. Гарячко, місцеми чолоні оточуваси
й [illegible] просові, кілька новцяків
[illegible] урядових чотвлов.
[illegible] кітіе, що вистрічиноя поміщійним ізрдоном навалю ала
ці, відносилоч від неї цеї ряди кроміщ,
[illegible] вилвотсв на [illegible] вулицях, пана-
гаючеся [illegible] якой блиоче до центру.
Здрігнувся. Йому видалоєв, що вжка чолоні
дамочки поміщі вміщовар в ивоно мілно і
[illegible]. [illegible] Досуміє погляд усіх осіб, зра-
вшеся, ва проміжкав крізь орапу, обшукуючо
дбайливо чічний оуду, дочедаючи [illegible]
за [illegible], [illegible] [illegible]
блищу, оглядаючи ноне мічо, вишкалочкеся
у саму дуду і нікаючи по закаулах,

11 міру ~~[illegible]~~ і перевер-
тачи там усе догори дном, мов у старій
скрині з бораклом. ~~[illegible]~~ II – Чого
ти від мене хочеш? II Заклопотилось у голо-
ві. Мовчу не втрачав свідомості... II З двері
будинку комінкового старости, мрійного
виконкому і міжрівкового лебі-гекомісаріат,
звивистий, стрункого гадючого вигляду
мостурок. Який же він довгий!.. І все повзе
до нього повзе! Ось стрибнув високо і зни-
мився біля самих ніг, пробував дотягнутися,
мовчав нуль. Мав фасоля по очиці звивався
мостурок повільно повзав, мідно ніг стика-
ючи. ~~[illegible]~~ Усе, боїчно, вчепившись грудями
затрокло повзуля. В очах заклакали білі
плями. Зійшлись в одну довгу сплюску. То
не мостурок звивається до нього через шну-
ї трядвою будинку – то пишерова стежка
Ні на суцільна. Що подиночі листи на-
сплошнює за руки і підсаджуючи весняним
загоноводом бігають до нього. На мить пуск

[illegible], мануск на стіні обвіває його міцне. — Ой! — Перечитує листи по містові: „Zawiadomienie", „[illegible]", „Wezwanie", „Oświadczenie", „Nakaz", „Mobilizacyjna kartka", „Tylko robotnicy", „Pomocnikom bandytom". І не шурує, не... — Геть від мене, ви! — Розкотилось. Відітхнув тяжко. Опанувався badно навколо. Чи ані матуска, ані татусів, це йому так видалось. Лоб набрав гарячку. Та від дотиків... Явно повернуло в один куток площі. Чашоти біжить якийсь великий будинок. Суне просто на нього. З дверей і вікон вискакують руки. Людські руки! Як давно... Ані голів, ані тулубів, ані ніг, — самі руки. Але які жахні... з пташиними пазурами. Обступили навколо простягаються наслебрунки до нього. — Чого вам треба? — „Опіваку!" — ніби писчих крила, „Майстрову" підхопили інші, „Обуховку", „[illegible]", „Хата за новинкою", „Поголовний", „Комісаряцький",

13 „Культзбір", „Фармацевтика", „Комплект" — загаласувала у мене горбата рука. — Нефмало я нічого, — ~~випрямувався~~ відчепіться! — Ти вернулась. Лізли в кишені, смягали з мого дерева ~~бо~~ Мишку. Замишилась голий. Стало гримно. Морозило. Тресся мій. — Чого це так мене лупцював? — Згадав — він їде автом. — ~~Куди~~ ~~вирушив~~? Пощастить нашо трох. Обіймою дружньо мене собою. Всені гали, ~~розмірковуючи~~. Один в рогатвуз, другий у синьому кашкеті з підерним ~~дах~~ козирком, третій у новитому кашкеті з високим бундомо вигнутим дахом. Приїдно до нього вели і ахтвеся. — Паш! Може ви знаєте, скажіть, куди мене везуть? — "В Берлін Карнуєльн" — відповів чемно перший. — А Сібір! — гостро крикнув другий. — ~~Не~~ ~~Не~~ ~~Не~~

І чого та школа так довго? Здається, вже з годину йдуть по ній, а все її кінця не видно. Один за одним простувались щораз очима лишні опущуючої уродливі будинки. Як тяжко тривожно школа, мов зовсім вони вкола школи, закрашуючи своїми вікнами тінями дрожи за чиї лісові голові. О, набралися навіть до руки, хотіли мене на кроку лишити... А вони все наші якось пробрався в середину. Пройшли й пройшли по школі разом і вспокоївся просто в К самозадоволений тоді лики пригнічливого, викликаючого уміннікова. Почули ноги... Не натирались такий мудрий дерев? Так не дати владу людям? Посади, ми себе!.. І дружним гурмом повело на свого. Вже більше і більше Здається все, переплетаючись з тим на вулом. Навалюючись на свою, тягнуть тяжко гарно кошлатим деревам, бавлять мі на

15 перебити своїх ведуків ґулів. Я ~~о~~ ти
що вовить усе!.. (– Ой, горе! – (Чує дуже
наміряють до всіх боків. (– Куди то буде?)
Раптом блискуча думка – "Щастя! Треба
їх загарбивать і визискувать з цілої сили!" – ~~[illegible]~~ ливерним бісовим роком думка
за ней друга. (Напружив усі свої сили.
(Рвіться, а то вбю!" – гримів просить,
Кидаючись із запиненими кулаками вперед
(– Чурік! – гукнув неодразу, вигнаючи
сиплю з кобури. (Пусти з очей уродливі
доми центральної ліваки лиці. Прямуючи
з силою до недеревяної хатки.) – Що ця
і мою робітьсе? ~~[illegible]~~
Щось вмилавтьсе, душить. Мабуть гарячка,
трату цілковиті. Коли б хоч не втратити
свідомості в останню хвилину. Хотілось б
ще, в повній твердості ~~[illegible]~~ розпу-
чатися з життям. А час чи боковець
повні, розмагається лов куля. В берлоги
шість котелається, ніби навмисне... Ти,

Що мене з'їсть? Кажи? Все так збрехе мя куда. Цікаво, куди мене беруть! Мабуть часом у Р-ні б жиртьсвою дму. Комб коло дитини. Коливоцки не слушуть та й не розуміють вони по-нашому...

— — —

— На инвентар! Давайте! На инвентар! — пролунав різка голосна і матовиу. Коливоцки з присутніми не невідомо наближалось до мізного скверу.

Шум видива і мовчання. Ти вдаючи, що від гарячкового напруження. Ведуть ціковіто оглядала розум. П — Кто, кочне мне повісити? Объяснит серед мага. На розвану орбі увого чекр-чаїтва. Ну, що, кий буде мибенция. — Все краще мне ямаз часгоми жиртьскіх трупів. П Авно пуст гаспуноте крук нашова, що вилив ан не. Вдно і думінилася бля самих мибенний. Коливоцки мовали дісковуваи і плакали. Вдаї шаваиаї тандо-

17 мерії прожив у горі полудня до ~~[illegible]~~ авіна до лиственниці і замкнув її міцною колом. // ~~[illegible]~~ Біля десь водиться. // Посунув на середину авіна. Глянув на вагон. Скільки не як тут зійшлося!.. // Дивлячись в обличчя — чорні і червоні. Вслухався в мову ~~[illegible]~~ ані одного рідного звуку. // Тіла скоєнує змішалися!.. Потічних смерть „за лоби". Не витіснеться, сумні дяки. // Випрямився, ані кістки заболіли, високо підніс голову, стиснув кулаки. // — НЕХ нам зрозумілі уваги, як погадуєть на нас платим.
— А нетрівен якби вибрал, інак, ту бо дорк про що дяди лаєшь, самого дійшу.
— Ха-ха-ха! Мені найбільше тут добре. Олім. — Як кулемет бим бидь в ню сунуле.
— Кто вє чо і сунен ну заставіні?
// Вали гнали дамиці з авіна. // Пройшов загорало. Прилів, ніби сночки на землю. // Закружилися все перед очима. Великими колами. Наливи, сонце, кисеєм, лиственицю, полиливом

дев у бервість одного дружнього орбітного...
П. Борис, напевно, достав бодаєн, годі
стрілять пишномовність чим значенно.
– О, таких мали не щедрзон. – Боже! Мо-
мон ґрев і мій стаєк... Тісай остат-
ко – „Жаль коли можна закуйом ні
бить ґрев на свнее новвшне. Вихо-
струнце." При це то мали. Тего ніє на
свнеем новвшну знимай. П'ого из-
стрилювали из руки. Чекали, поки відїде.
П'ятів мала свою зморуцне зорче обми-
Нагадувано через знайоме, вмуле. По змори-
ях лекам добрі сльози. Теплі очі після
Дого, улубчик... – Шепнайсь, мой дрюг!
– О, Боже, мама тут! Не плоче, мама!
– Мамо бодаєн... П'ого мудем до ли-
бенці. Відійшов кудись у увіль-
ному. Прийшов його. Уже мой, що мой бувши
чоловік мого не дочекі. Тепер у дрібнішому
Тоді був в умідоруні і з переликом
зорила на станції. Напучи ліки все.

дивувався? „Тобто говорить сидить?
Котелочи мав якось нерозбірливо сидить
на його голові, високо крутус насував би
до його синій кашкет з підсонним на-
зирком. — А приходьте, — вказую бо-
хуєм бим і гоче З'єсвуть обід! — Ми тепер
вже в арм маленет! — відповів — Не кричів
Ruhe! Nicht schreien!
мені там, перекинув по його лишіє шлунь.
Чей шрот одиним на його. Обнялися дружні-
ньо собако. Вдім в рочаковці, дерий у синьо-
му кашкеті з пістолетом на грудях, шлем
у левіньому кашкеті з високим бриєчним
гаком. — Де я ще уже бачив? Чи
це хтось розповідав мені про це? Приходив.
Тому так приглядувалось на площі, де-
вом слозі. Там Не не страшний привид,
а опрацьовна правда. Відтоді чуєш щось,
чей шрот. — Звично, видерець, —
вешіпнувся. — Сиовий слоди, — сказав чей по-
ш шуткам, ой, Не його назвати „вретьим",
і показав рукою на шлунь, що стояв

ну любкнуцо. [] Зрозуміт, чого він його боїть. [] Підкрадуватися, як сунув на стілець. [] Низька тягнуть на мовну. - Чуєш, вороже не співчуваюча йому. Ані одного приємного обличчя. Пугав до смертельного, що тайно зі смазами в очах приходив його любоздоровлювати і лікувати; і вогнем вражений до ГГ приємнішого марева малюю. [] Ґвалюк. Бо тут їсти столи, а тепер не п'ю місці стоїть який зарозумілий - напаскудливий фрукт. Ґе Кошиця дивилися на його смерть. Підійшли набуть. [] - Де не сам? Шукали нашого заміканої смерть десь по своїх закомірках, подовжені, що на лиця ще не пройшло горла. А друзі?... [] Бачив все. Сидів мовчки, Розмовляли про нього. Невмолимого мовчо до нього тільки мовчазні ~~[illegible]~~ очі, гарячково кидалися до зброї. [] - О. Ці не дивовижно як урок Підрізати до його смерть стоїрачо. [] Стояло ясно на душі і так радісно, ніби народжувався в якийсь новий, прекрасний світ. []

21 Усміхнувся криво. Це ще, ви мені навіть нас, ненависні! – лаявся я. Це „Вуйчик" лаяв ~~[illegible]~~ нас на його мову. Це прохивився. Підставляв голову мені, мов це мені обтирали його машиною, як це був мій і кидав у машину. – Прощайте, мамо! Бувайте здорові, мурмаї місця, клоші! – Будьте прокляті, кати! – Зараз буде кінець... Напружив усю свою волю... ~~[illegible]~~ Виструнчився, як у строю перед командиром, але здригнулося дрібне тіло. Глянув востаннє на ворогів і просто було кинув їм в обличчя: – Слава Україні! Я летів десь у прірву. Рій мелодій пронісся через мене райдуги замалювати в небі... Я бачив якісь рештки свідомості. Я Вітром вічним завила, засвіжила мовчки. Я ранком, вогняним дихалом пронизала темряву ночі блискавка і громом розкотилося лунко над нас недаром, тисяче рідне: „Герои не вмрут!"

[illegible] „радіємо, [illegible] [illegible] [illegible]

2 досить часто контактувати ~~з тих як тут~~ ~~[illegible]~~ лише зміну підкуванні за його усвідомлення. Інтересові а час від-часу і виїжджати на ~~[illegible]~~ дальнього навчання. Життя і маскуй пр. м-уацтва дозволило мені пізнавати нові почуття, ~~[illegible]~~ в мені. Я був певною людиною в уному житті, не належав до жодних політичних партій та організацій, а не давав себе втягнути в різні громадські, політичні, а то й групові змагання і це ~~[illegible]~~ давало мені змогу зберігати дружнє ставлення до них усіх. Це одержало мені довірем, які в здвоєнній мірі бажали мене залучувати в свою сферу прихильників і виявляли щодо мене свої погляди і „тривоги". Це обставини це давне ~~[illegible]~~ мені вглядатися в громадсько-політичне життя місцевого українського населення, уважнішу обдумувати різних рухів і настроїв у ньому. З цієї можливості я користав при нагоді ~~[illegible]~~ для того, щоби ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ у мірі своїх ~~[illegible]~~

[illegible] обі оперував усі його [illegible]
в одному напрямі. В міру того, як [illegible]
дозрівало моє тим далі, то все більше
виявляти свої погляди на шлях трансфор-
мації суспільства і [illegible] свідо-
ро ради прихильності мої чи Нашої думки
в трансформації, я переставав бути для нього
цікавим, інтересним, перестав бути „цікавим"
і „корисним". Моя „патріотичність" чи
„патріотичність" такого українського тран-
сформації за часів мені цілковито опуска-
ї. Зовсім не означала дійсної прихи-
льності до якоїсь справжньої мрії
чи арсенуля. Тільки не дозволяв їй
адекватного оформлення в якихось
практичних шедеврах сторонників ні-
ких моїх поглядів мене уд. громадя-
ством Тому то дані друзьями не мало
разів виразно ображених прикмет, зо-
дарнів моєї думки. Говорили мені що
трансформації - прозаїзм давало змі, мо-
політичної

4

було питання: „Що робити?" На початку усі виразно ставилися до пропонованих полюсів в розв'язці цього питання. На одному полюсі скупчувалось усе живуще, рішуче, сонячне, ~~[illegible]~~, щире, завзяте, героїчне, — це був полос „Спротиву". На протилежному полюсі зустрічаємо все розлізле, болотне, невпевнене в собі, пасивне, лицемірне, боягузливе, підлеслива, — був це полос „Ситуації" з окупантами. Біля першого полюса в центрі, наприклад, скупчувалися всі невпокійні сили укр. громадянства, біля другого розливалося зачмелене болотяного опортунізму, страху. Й тай трапилось із безпорадністю керівники навколо основного питання історичного моменту — „Що робити?", вирвавшись із своїх [illegible] [illegible] [illegible]

порешок повстанського руху примусити
мою українського громадянства присвоїти
приглядуючу позицію, ухиляючи свою по-
сильну до тієї, що набрали все більшого
розгону. Після численних обговорювань мені
вирішили дахлагамсь помощи громадянст
в цьому. Поєднуючи революційно-повстанські
позиції громадянства з мирними було
і можливо і необхідно. Цю пропозицію
робити фарелиця проти гас і дерево. Я не
поставив перед собою такої мети. Поміщу
ну я дамов до повстанського руху, так
я і не виявив й широко й рішучо з тер-
ду ся своєї нагальної становище, дала
перешкоду повстанським колам уважати ме-
не за своєго сподіватися, а тим самим позбавити
мене можливу можливість. Внаслідок я відчув, що
обставини змушують мене скорого приходи
і рішучо свої останні слова. Закінчив
політичну „Вріло" ч. П., не дивлячись на
свою службову працюю в шкільному

6 уряді і причиняється до створення політичного хаосу – щира і дуже порядна людина – щестяк мене, що в нетаємно скеровано дуже сильної дуже авторитетної для всіх особи – політичних укр. громадян, в якому зовні модні, а мене мали їх, обвинувачують у зв'язках з „бандитами", в пропаганді і дуже скерованих проти німецької влади. Плани – вони приблизно совпадають з тими джерелами, що до небезпеки, почуття, на мене скарга з польських політичних кол, які не могли мені подарувати мені невдалої „недружелюбної" поставки і постраждає перед німецькою владою. Любить мене дорогими виновійними рисами, що їх уживали повстанці у відношенні до ворогів українського народу – поляків. Коли обирав досяги наміна були безпорадні і є підлеглими часах на

навіть міцно замовкнути судити
можна було лише надію від них випро-
тання, мрію, прилинути на рідну Україну
і вмістити, як рідних тих, що мої дрожні
на чужині. Це категорії людей, що не
перебирають у засобах, щоб було сильно ра-
сіє небоходиться. Нет положения і вже
на дні моїрушалися. Земля у моєї мо-
локо дорога, а кормлечей не було нуні і
не було ля. Треба додати, що в цей час
шкурно-повстанські відносини були все
до крайньої міри напружені. (Місцевий
совітський апарат не посилав на
нас більшаків, але представників
уряду організовувати усіх дітей
повстанську
у школі. Одного разу прийшов
на якийсь місяць цілий у поселку
сні. Набудили на бурсову, що дишли)
Місцевий совітський уряд висилаючи
нас до „більшаків" людей умів усе дістати

від них лаконічну відповідь: „Самостійності ~~на~~ комітети не проголошуємо. Могли би погодитися на співжиття комітетів, але не українських для збирання політичного для Німеччини, а німецьких для ліквідації окупації України.“ Завалилася з тріском і друга спроба небіжа комісара дійти до порозуміння з „бандитами“, яку він зробив за посередництвом згадуваного вище заступника комісара „дрімо“ п. М. і командира повітової поліції п. Л. Обидва ці небіжі комісарові „парламентери“, дали б наміновати „бандитів“ до спотрєчу з німцями, дали б можливість повстанцям до боротьби з німецькими окупантами. Вони не повернули на свої службові становища у місцях і як інші поголоски, усіми вони були у „бандитському“ таборі на протязі 2-х днів. Переконавшися у неможливості дальших мирних дробів для ліквідації „бандитського“ руху, німецькі власті вирішили ударити з усіх боків нашим ворогом. Частина з числа вибраних

як сама
ти Гдесятки дали німецького війська для
карательних акцій проти „бандитів" і знищува-
чого їм населення. В самому місті видава-
ється стан облоги. Заборонено виходити
зому на вулицю по 8 годині. Тому ми по
шкіл крученим лінії і кінні патрулі,
а навіть шинкетки. ~~Стрілювали довір'я до~~
~~українців~~ Вислуги ор. повстанців проти німе-
кої влади підірвали такоє у лісі
довір'я і до чужого співпрацюючих з ни-
ними українців. Німецька влада рішуче спер-
лася на співпрацю з місцевим поліцейським
населенням, що, кероване своїм німецько-сто-
вістським чужовинцем, було завжди на-
дійним союзником Кочелюка, хто базувався
з українським самостійницьким рухом.
Під час українців - службовців німецького уря-
ду лінії вихід на місті добовірника,
в якому ~~приміщалося~~ ~~в місцеві~~ ~~приміщ~~ співпрацюю з німецьким
владою ~~співпрацювали~~, обіцяючи на
Заміжжя свого службового посту сплати

і підтверджувалося міліцією, яка кара чекає за порушення цього зобов'язання. Поперед шкільного періоду, підкреслюваного і посилюваного великою урочистістю польового „Друму", придумано нове. До кожного скупчення українських службовців у Київських урядах додано німецьких службовців ~~[illegible]~~ і польсько-жидів. Але варто було, що ці, у більшості зовсім нефахові по своїх службових спеціях люди приставлені слугувати підсилювально-допомагайтами для німців, які, хоч і необмежено керували всіма українськими справами, не могли самі вилазити в Друму тасемні службовця-українця, які тому, що в присутності своїх шефів українці в рядах між собою були обережні, так і тому, що німці не могли зрозуміти [Друм. мови і не могли зрозуміти навіть читання і фасону шерстяного сервіса, ніяковіли як їх так, в їх не присутності.

Повні і неможливо могли вилазити з міста

всі, вважають себе розрожеными у новому
житті через дрібнолюдність їх умів та
називай їх „бандитів", як головним чином
через страх перед порахуванням зі старими
польськими „молодцями" за місце свої провини
перед небіжчиком „Моуарсовою". Щодо
майна українців: ~~[illegible]~~ Кілька жіно-жестер, вийшли в
місто разом у часі, н. р. все одного дня
не зголошувало до праці, мабуть разом
лишив у місті, комендант міської поліції
разом з усіма підвладними, забравши з
собою усю зброю і амуніцію, перейшли
до тих, що „в лісі"... Це все
ще більші відповіли на більшим загострен-
ням терору. На головній площі місто
стала тибетницею, на якій мали дні бовтався
примодно повішений „бандит"... В такій
жіно ситуації зустріла нас наступна
одна подія. Перший раз разу зі
смертю, дехто брав знайому звичну

) сем. Дорогая мені мій малюнок розмі-
ть записку, широко знаний у модильня-
ну свічі „гратс" або „штафету". В записці
— незнатний мені пан / Ш.-ченко / викликав
мене на дуель. Явитись негайно. Мене
дивує в нашої дівчині, що дорушить записку.
Питаю дівчину: що це за пан Ш.
куди мене він викликав. Відповідає,
що дуель має відбутися „в лісі",
а „Ш-енко" це — псевдо пана Б-нова.
Залишаю їй, що пана Б-нова я давно
не знаю (мов в дійсності і було). П-то
нічого, — відповідає мені, — що ви його не
знаєте, зате він вас добре знає.
Я не можу здогадуватись, що мені робити
) просьбою мешканця Ш-енка.
Це мало тяжче — відрізнити чи ні дівчину,
яку я завжди вже перед цим бачив
нічого в останніх часах про неї не чув.
Авантюрне відродження чи зле замаскована
вся історія) чи не закроваваить мене

дівчина просто в лапи ведмедя і чи їй буде свідчити про те, що я „дивився на вітер" що „болотить". Надумувалась дві-дрібниці не маю часу тому, що я перерміїй чекають мені і це мусимо зробити за мені цього разу". Вийшовши, шукаю нервово по всі страхи і рішаю їхати. Залишаю це дівчину вдома, а сам заходжу до свого шафа по зимовеві і кажу їй завтрашній день звільнити мене від праці для залагодження записів лишених „рідкісних" справ. Дістаю дерев'яні, вертю ґудзиці і вирушаю з дівчиною в дорогу. Домовляємось, що буду слідувати за нею через місто на дрібній відстані, без мій ~~[illegible]~~ переодяв, робило дійсний вигляд і виходимо в місто. Від незвичних з нелегальній праці вдаються мені, що всі стрічні вибудують мої „кошелі" капітри, при чому кажуть, що говорять мене сидіти. Від приходу прочитуючи на передмістя і дивлюся при-

стану по мене підводу, що завтра мене тимчасово непокарно нарого кудих і старих мкан. Це бажаючи, щоби випадково хто будь із моїх знайомих залишив мій вигляд і місце, я ~~[illegible]~~ Никало, дівчина, ~~[illegible]~~ Всіхм ~~[illegible]~~ на віз але за містом. Підвода з дівчиною рушав, а я ~~[illegible]~~ сидячи на ньо, робячи вигляд прогулюючого. За містом сідаю на ~~[illegible]~~ віз та їду, як уже сам вгадую бачу, в новий світ. В дорозі кілька разів пересідаємо з підводи на підводу, але в такий спосіб, що один візник не бачить другого, а попередній навіть не знає, чи ми зупинимося там, де висіли від нього, чи матками одні. Підводи, на які пересідаємо, знаходимо завжди готовими в найдертьмі темному місці. Дівчата підводять до візника, просять йому мене, і вони поверталися назад сідаємо і їдемо. В організації моєї подорожі я помічаю порядок і солідність. Це мене приємно настроює.

В майже однаковому від мене віці, але не стрічно
мало останніх представників вищої раси
німецьких солдатів. Кидають від хати до хати
невпинно! — подвох, підрозвідні помічники з
ліхтарями і маскою на усякого величного, ну,
коли — вимірюють не ці продукти у населення.
Зимної зброї при собі не мають. Поясного
стрілного привіття здоровлять. Все це усуне
по поясної мені моя арештуня, дасного
ходи мені одночасно: „Як чина чого бо-
ячися, вони нікого не чиплять і здорова-
ються, якщо їх ніхто не зачіпає... Зрештою.
Шкіра жовтуно і покаузк мені знадеться
з півкуркетної шкіри хубинки... елегант-
ний місяць — „шістку! З левої посовів
дівчин з набуркою переконання, що її
з мною не слід стосуєся нічого спеці-
бного, чистає цілої подрозі з мною.
Тоди тані виїхавно чоловіки, які
представляються ~~[illegible]~~ Велосипедами. Здивовано
читаю в їхні супутниці чи вони мають

16 розвіл від влади на суду вельмешеф і згадую при молоді, що я сам у мене не міг якк вистратися для себе такого розвору, хоч робив усі можливі заходи і мав достатньо шансів на успіх. Він не потребує від нинуїв чарного розвору, — відповідає, — нинуї вони боється вже заходити, тут учес „Самостійные". Не можу ще виявити уявіть мою собі значення того, що говорить моїй дівчина, але від її слів чимало, мою душу вливатися якоюсь, якоюсь не померанцевими почуттями. Тут і гордість, і радість невисловима, і бадьорість молодеча, і свобода безкрая. Мов страшні видива комендантської ситуації, при арештованні, так зникають, розливаються буквально всі страхіття. „Нової Європи" серце, яка на шляху стоїть, бурхає з безоднями, занублений, зубитий, пригнічений. Чи можна уявити блідим сиваним

молодечий весь дерев'яно мого життя, яке відчував людина при такому ~~[illegible]~~ дивному і раптовому переході з-під влади ласильства, упокорення, полонування, ~~[illegible]~~ загроли знищення і ганебної смерті — у світ прекрасного вільного існування? Хто не пробував цього, — не розуміється на солодкім, хто ~~[illegible]~~ не знав ніколи, — ніколи не може як слід зрозуміти радості невольника, що раптом став вільним. Я, я добре знаю і збитим, скатованим тілом і знесиленою, подоптаною і оплюваною душею, що таке неволя. Я ледве дійшов своїм ветхим, але до болю сильним радістю звільнення, ~~[illegible]~~ порвав не ~~[illegible]~~ на уявного щастя, лише перших висликів одного і другого. Але вже тепер вони сумні, вони милі...

Весна, чудовий теплий вітер, поволенько молодить відвалений дубовим, горо-

нового буркоти, випускаючи клубочки „Гуцуцуранд'в!". — Я не вихрите. — Зскочив з воза, вхопив мокрого „повстанця" в обійми і в гарячих поцілунках виливав на сього все своє зворушення. — Вернули ми під'їхали до лісу. Кравовеся мені нашим же близьким, рідним і дорогим, як все ми, що я стрічав свободі у „Галицькій". Перед лесом, на подвір'ї лісничівки, було видно варкового повстанця. Відрізнився до метрів за 20 перед ним. Витягнув скочив з воза і пішов на варкового у лісничівку. За хвилину вийшов звідти з якимсь незнайомим. Він пишув варковому коротке: „Пропустити!", а сам пішов разом із дівчиною до нашого воза. Ми зійшли один по одному. — Наш К.! — вигукнув і мацнув себе рукою по губі, — Якщо не розпізнав мого прізвища/ Гарній — кравовезов — мала несподівана зустріч... Ви куди до міста? — ми-

20

мив радісно. «Так, – відповідаю. Я – чужий тут, – свіжосмажений шахтарем, весняний, щирий і відважний хлопець-земляк. Це я шукаю тому ми зустрілися і чи у моєї На моїх боцманів розповідаю їхню історію на свіжі новинки, „тамтого світа". Не слід нам довго затримуватись, бо вже пізно. Прощаємось. Наш візник – житель не хоче йти повертати. Господар віза возаї пре на вартово заперати, тоді ми задемо не місце і його коні повернуть назад. Від'їжджаємо. Їдемо вже місом. По дорозі нас. Кілька разів стикаємось у різних місцях повертаємо ліхтарі. Коні стали мулятись, повертають – коні відмовляються – зупиняють і віза, підрозвив близько до вартових, подає гасло, і нас пускають далі. Приїхали ми на місці. Злазимо і ледь-ледь сунуть ніжно і віза, коні і півгодини вертають назад. Вже довели від. Ми – в сіні, серед місця. По кагак світлих і якийсь підписний голос. Мужчина

помешканти табору. Дівчина передав мені
кому ~~[illegible]~~ по військовому зголошуючи
свій вихід. Ми йдемо в лічаб. Там по-
мешканці виносять мені, що не вси зацікав-
лені до себе, а зробив це з другими
своєю одежею. Завтра або не сьогодні вно-
чи сюди прибуть др. Л., який хоче мене
бачити. Розговорився з помешканцем.
~~[illegible]~~. Знаходимо спільні знайомі,
бачи розмови не припинялися, сорамлюю
повстаєшаю, із видами помешканця, а роз-
кішно з мною прийшло вередуваю і за-
лишатися дальше в шт. Серед розмови лій
слабостями помешканця не повсюди зайшов,
а я, бідний з дрімовим поважати сьмем,
вранцем і полудень, не довго подумавши
і боюсь не бив і дістаю нарешті оце
не сьмашну.

1. Останні легальні дні

Моя зустріч з Л. не вдалася. Я чекав його цілий день і, не дождавшись, мусів аґітувати один — місто. Від комендантів Ш-ки я довідався одним, що повстанці знають про мої політичні становище у місті і про загрозу, що нависла надо мною. З тяжким серцем я рішився і тому, що у мене відбувався брак людей, мого фаху, мені запропонували заняття легальне місце і примушували до повстання. Саме це мав мені запропонувати Л. Через те, що наше ізолювання „в лес" могло би непотрібно руйнувати мої аґітаційні праці, я вирішив не вишукати другої стрічі Л., але відразу заявив комендантові Ш. що своєю працею не здолочешу — мені проторують, і заміст мене з іншим, коли і я якщо мусів би прибути „у лес" знову, щоб уже аґітувати

По приїзді у місто я домагався на свої ~~службові~~ становища у німецькому уряді, щоби вирядженими остаточно всі свої службові справи і одержання для місця мойого майбутнього виїзду „в ліс" могли би дати можливість для заміди у моїй вині і уряду з огляду на доконані мною попередні надужиття. Не вважаючи, отже дати в руки вороги повстанчого руху дуже вигідного і все уживаного тими зручнему для окупанта мотивів переходу українців повстанця і можливого супроти цих становища до повстанців, я забирався вирядженими свої службові справи. Поспішався, побоюючись щоби щось часом не попсувало моїх плянів. Тією поворотну „з ліса" почував себе в ~~німецькому~~ німецькому уряді далеко гірше, ніж перед поїздкою „в ліс".

V. І треба вилаштуватися нам нашим надовго. Скільки часового про себе від цього довідати. – Тількано канцелярії, для того, щоби відомо більше, що тільки мушувачно про дно формат, що не треба все робити лише, смотрівши людьмовних надорожей і часових. Ми й без цього знаємо, що ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ і дивитися на те, що страшна нагла ловиться — своєю „Посольству", чи саме треба її на хвилину покладається, і думкою про вирату нас. Вірять, що „ще потатне", а не „повстанє", що не все обійдеться без „крезуб Безодчет"? Чим і вимушочуванка ся - тяжка політика на наших землях. Тим що буде, нині бувші „панове", що зійшли нещо до ролі підданьте на тра хоч нам треба їх і як тільки заставе ~~[illegible]~~ нарвані ~~[illegible]~~ „вища" „крезуб"

ЗАСВІДЧУВАЛЬНИЙ НАПИС СПРАВИ № _____

У справі (розділі опису, закінченому описі) підшито і пронумеровано 97 (дев'яносто сім) аркушів;
у тому числі літерні номери _____;
пропущені номери _____
+ аркушів внутрішнього опису _____
аркуші №№ 1, 95-97 - чисті

Особливості фізичного стану та формування справи	Номери аркушів
1	2

Спеціаліст _____ І. Тарасенко
Посада (підпис) (ініціали (ініціал імені), прізвище)
21 червня 2018 року